

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 34

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

2 lutego 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

2015/C 034/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 034/02	Sprawa C-464/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Tributário de Lisboa (Portugalia) w dniu 8 października 2014 r. – SECIL – Companhia Geral de Cal e Cimento, S.A./Fazenda Pública	2
2015/C 034/03	Sprawa C-479/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 28 października 2014 r. – Sabine Hünnebeck/Finanzamt Krefeld	3
2015/C 034/04	Sprawa C-481/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 30 października 2014 r. – Jørn Hansson/Jungpflanzen Grünewald GmbH	4
2015/C 034/05	Sprawa C-490/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 6 listopada 2014 r. – Freistaat Bayern przeciwko Verlag Esterbauer GmbH	6

PL

2015/C 034/06	Sprawa C-492/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 5 listopada 2014 r. – Essent Belgium NV/Vlaams Gewest en Inter-Energa i in.	7
2015/C 034/07	Sprawa C-494/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 6 listopada 2014 r. – Unia Europejska, działająca przez Komisję Europejską/Axa Belgium SA	8
2015/C 034/08	Sprawa C-497/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Torino (Włochy) w dniu 7 listopada 2014 r. – postępowanie karne/Stefano Burzio.	8
2015/C 034/09	Sprawa C-506/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 12 listopada 2014 r. – Yara Suomi Oy, Borealis Polymers Oy, Neste Oil Oy, SSAB Europe Oy	9
2015/C 034/10	Sprawa C-511/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Bologna (Włochy) w dniu 14 listopada 2014 r. – Pebros Servizi srl/Aston Martin Lagonda Limited.	10
2015/C 034/11	Sprawa C-516/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 17 listopada 2014 r. – Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos SA/Autoridade Tributária e Aduaneira	11
2015/C 034/12	Sprawa C-518/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht (Niemcy) w dniu 18 listopada 2014 r. – Senatex GmbH/Finanzamt Hannover-Nord	12
2015/C 034/13	Sprawa C-521/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finnland) w dniu 18 listopada 2014 r. SOVAG – Schwarzmeer und Ostsee Versicherungs-Aktiengesellschaft/If Vahinkovakuutusyhtiö Oy	12
2015/C 034/14	Sprawa C-523/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 20 listopada 2014 r. – Aannemingsbedrijf Aertssen NV, Aertssen Terrasements SA/VSB Machineverhuur BV i in.. . . .	13
2015/C 034/15	Sprawa C-534/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo (Włochy) w dniu 24 listopada 2014 r. – postępowanie karne/Andrea Gaiti i in.	14
2015/C 034/16	Sprawa C-536/14: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2014 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga	14
2015/C 034/17	Sprawa C-538/14: Skarga wniesiona w dniu 26 listopada – Komisja Europejska/Republika Finlandii	15
2015/C 034/18	Sprawa C-541/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-615/11, Royal Scandinavian Casino Århus/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 listopada 2014 r. przez Royal Scandinavian Casino Århus I/S	16
2015/C 034/19	Sprawa C-564/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-631/13 Raffinerie Heide GmbH/Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2014 r. przez Raffinerie Heide GmbH.	17
2015/C 034/20	Sprawa C-566/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 października 2014 r. w sprawie T-479/13 Marchiani/Parlament, wniesione w dniu 9 grudnia 2014 r. przez Jean’a-Charlesa Marchianiego.	18

Sąd

2015/C 034/21	Sprawy połączone T-472/09 i T-55/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – SP/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Nadużycie władzy i nadużycie proceduralne — Grzywny — Limit przewidziany w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja zmieniająca — Niedopuszczalność]	20
2015/C 034/22	Sprawy T-489/09, T-490/09 i T-56/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Leali i Acciaierie e Ferriere Leali Luigi/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Nadużycie władzy i nadużycie proceduralne — Grzywny — Czas trwania naruszenia — Proporcjonalność — Przedawnienie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja zmieniająca — Niedopuszczalność]	21
2015/C 034/23	Sprawa T-69/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – IRO/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Badanie sprawy — Określenie rynku — Naruszenie art. 65 EWWiS — Grzywny — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność]	21
2015/C 034/24	Sprawa T-70/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Feralpi/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Brak kompetencji — Podstawa prawna — Naruszenie prawa do obrony — Zasady dobrej administracji, proporcjonalności i równości broni — Kryteria przypisania — Określenie rynku — Naruszenie art. 65 EWWiS — Grzywny — Przedawnienie — Waga — Czas trwania]	22
2015/C 034/25	Sprawa T-83/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Riva Fire/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Kompetencje Komisji — Podstawa prawna — Zasięgnięcie opinii komitetu doradczego ds. praktyk ograniczających konkurencję i pozycji dominującej — Prawo do obrony — Określenie rynku geograficznego — Stosowanie zasady lex mitior — Naruszenie art. 65 EWWiS — Grzywny — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność — Stosowanie komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r.]	23
2015/C 034/26	Sprawa T-85/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Alfa Acciai/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Nadużycie władzy — Prawo do obrony — Jednolite i ciągłe naruszenie — Grzywny — Ustalenie kwoty wyjściowej — Okoliczności łagodzące — Czas trwania postępowania administracyjnego]	24

2015/C 034/27	Sprawa T-90/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Ferriere Nord/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Kompetencje Komisji — Prawo do obrony — Stwierdzenie naruszenia — Grzywny — Powrót do naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca — Nieograniczone prawo orzekania]	24
2015/C 034/28	Sprawa T-91/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Lucchini/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Prawo do obrony — Grzywny — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Uwzględnienie wyroku uchylającego wydanego w sprawie związanej)	25
2015/C 034/29	Sprawa T-92/10: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Nadużycie władzy — Prawo do obrony — Jednolite i ciągle naruszenie — Grzywny — Ustalenie kwoty wyjściowej — Okoliczności łagodzące — Czas trwania postępowania administracyjnego]	26
2015/C 034/30	Sprawa T-90/11: Wyrok Sądu z dnia 10 grudnia 2014 r. – ONP i in./Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Francuski rynek analiz biomedycznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Związek przedsiębiorstw — Izba zawodowa — Przedmiot kontroli i dochodzenia — Warunki stosowania art. 101 TFUE — Naruszenie ze względu na cel — Cena minimalna i przeszkody w rozwoju grup laboratoriów — Jednolite i ciągle naruszenie — Dowód — Błędy w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia prawa — Kwota grzywny — Punkt 37 wytycznych z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Nieograniczone prawo orzekania) . . .	26
2015/C 034/31	Sprawa T-438/11: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – BelTechExport przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym)	27
2015/C 034/32	Sprawa T-439/11: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Sport-pari przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Błąd w ocenie)	28
2015/C 034/33	Sprawa T-440/11: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – BT Telecommunications przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Błąd w ocenie)	29
2015/C 034/34	Sprawa T-441/11: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Peftiev przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Błąd w ocenie)	31
2015/C 034/35	Sprawa T-605/11: Wyrok Sądu z dnia 10 grudnia 2014 r. – Novartis/OHIM – Dr Organic (BIOCERT) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BIOCERT — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BIOCEF — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	32

2015/C 034/36	Sprawa T-278/12: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Inter-Union Technohandel/OHIM – Gumersport Mediterranea de Distribuciones (PROFLEX) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PROFLEX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy PROFLEX — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	32
2015/C 034/37	Sprawa T-476/12: Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisja (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Dokumenty dotyczące usytuowanych w Niemczech instalacji skarżącej objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Częściowa odmowa dostępu — Informacje o środowisku — Artykuł 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Sprzeciw zgłoszony przez państwo członkowskie — Artykuł 4 ust. 3 i 5 rozporządzenia nr 1049/2001)	33
2015/C 034/38	Sprawa T-12/13: Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Sherwin-Williams Sweden/OHIM – Akzo Nobel Coatings International (ARTI) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego ARTI — Wcześniejszy słowny znak towarowy Beneluxu ARTITUDE i rejestracja międzynarodowa wcześniejszego znaku towarowego Beneluxu ARTITUDE — Odmowa rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Identyczne i wysoce podobne towary — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	34
2015/C 034/39	Sprawa T-140/13: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Netherlands Maritime Technology Association/Komisja (Pomoc państwa — Hiszpański system wcześniejszej amortyzacji określonych aktywów nabytych w drodze leasingu finansowego — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Brak włączenia formalnego postępowania wyjaśniającego — Poważne trudności — Okoliczności i czas trwania badania wstępnego — Niewystarczający i niekompletny charakter badania)	34
2015/C 034/40	Sprawa T-176/13: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – DTL Corporación/OHIM – Vallejo Rosell (Generia) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Generia — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Generalia generación renovable — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 63 ust. 1 i art. 75 rozporządzenia nr 207/2009]	35
2015/C 034/41	Sprawa T-189/13: Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – PP Nature-Balance Lizenz/Komisja (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Substancja czynna „tolperyzon” — Artykuł 116 dyrektywy 2001/83/WE — Decyzja Komisji nakazująca państwom członkowskim zmianę krajowych pozwoleń na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zawierających daną substancję czynną — Ciężar dowodu — Proporcjonalność)	36
2015/C 034/42	Sprawa T-307/13: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Capella/OHIM – Oribay Mirror Buttons (ORIBAY) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy ORIBAY ORliginal Buttons for Automotive Yndustry — Dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku)	36
2015/C 034/43	Sprawa T-498/13: Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Nanu-Nana Joachim Hoepp/OHIM –Vincici Hoteles (NAMMU) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy NAMMU — Względna podstawa odmowy rejestracji — Dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i zasady 22 ust. 2 – 4 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]	37
2015/C 034/44	Sprawa T-519/13: Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Leder & Schuh International przeciwko OHIM – Epplē (VALDASAAR) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego VALDASAAR — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy Val d’Azur — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	38

2015/C 034/45	Sprawa T-618/13: Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Oracle America/OHIM – Aava Mobile (AAVA CORE) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego AAVA CORE — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy JAVA i powszechnie znany w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej znak towarowy JAVA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak prawdopodobieństwa skojarzenia — Związek między oznaczeniami — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]	38
2015/C 034/46	Sprawa T-752/14: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2014 r. – Combaro/Komisja	39
2015/C 034/47	Sprawa T-754/14: Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2014 r. – Efler i in./Komisja	39
2015/C 034/48	Sprawa T-765/14: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2014 r. – Legakis i in./Rada	40
2015/C 034/49	Sprawa T-785/14: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2014 r. – El Corte Inglés/OHIM – STD Tekstil (MOTORTOWN)	41
2015/C 034/50	Sprawa T-790/14: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Hassan/Rada	42
2015/C 034/51	Sprawa T-791/14: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Bensarsa przeciwko Komisji i EIOD	43
2015/C 034/52	Sprawa T-803/14: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2014 r. – Gervais Danone/OHIM – San Miguel (B'lue)	44
2015/C 034/53	Sprawa T-805/14: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2014 r. – Stagecoach Group/OHIM (MEGABUS.COM)	44
2015/C 034/54	Sprawa T-808/14: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2015 r. – Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska	45

Sąd do spraw Służby Publicznej

2015/C 034/55	Sprawa F-80/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – CZ/ESMA (Służba publiczna — Zatrudnienie — Personel tymczasowy — Przedłużenie okresu próbnego — Zwolnienie po okresie próbnym)	47
2015/C 034/56	Sprawa F-103/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – DE/EMA (Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego EMA — Sprawozdania z oceny — Żądanie stwierdzenia nieważności — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie norm proceduralnych — Brak)	47
2015/C 034/57	Sprawa F-31/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – Colart i in./Parlament (Służba publiczna — Reprezentacja personelu — Komitet pracowniczy — Wybory do komitetu pracowniczego — Przepisy dotyczące reprezentacji personelu Parlamentu Europejskiego — Kompetencje komisji skrutacyjnej — Postępowanie w sprawie zażaleń przed komisją skrutacyjną — Ogłoszenie wyników wyborów — Złożenie zażalenia do komisji skrutacyjnej — Artykuł 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Brak uprzedniego zażalenia do organu powołującego — Wniesienie sprawy bezpośrednio do Sądu — Niedopuszczalność)	48
2015/C 034/58	Sprawa F-63/11 RENV: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. – Luigi Macchia/Komisja (Służba publiczna — Personel tymczasowy — Przekazanie sprawy do Sądu po uchyleniu rozstrzygnięcia — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Uznanie administracyjne — Oczywisty błąd w ocenie — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście bezzasadna)	49
2015/C 034/59	Sprawa F-21/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – Iliopoulou/Europol (Służba publiczna — Personel Europolu — Konwencja o Europolu — regulamin pracowniczy Europolu — Decyzja 2009/371/WSiSW — Zastosowanie WZIP do pracowników Europolu — Nieprzedłużenie umowy o pracę na czas określony w charakterze członka personelu tymczasowego — Odmowa zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w charakterze członka personelu tymczasowego)	49

2015/C 034/60	Sprawa F-127/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 10 grudnia 2014 r. – Turkington/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych w krajowym systemie emerytalnym — Brak zakwestionowania propozycji dotyczącej liczby dodatkowych lat służby uprawniających do emerytury w terminie — Brak nowej istotnej okoliczności faktycznej — Oczywista niedopuszczalność)	50
2015/C 034/61	Sprawa F-126/14: Skarga wniesiona w dniu 30 października 2014 r. – ZZ przeciwko ESDZ.	50
2015/C 034/62	Sprawa F-128/14: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2014 r. – ZZ/Komisja	51
2015/C 034/63	Sprawa F-130/14: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2014 r. – ZZ/Parlament Europejski	52
2015/C 034/64	Sprawa F-132/14: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2014 r. – ZZ/Parlament.	52
2015/C 034/65	Sprawa F-134/14: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2014 r. – ZZ/Komisja	53
2015/C 034/66	Sprawa F-136/14: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2014 r. – ZZ/Komisja	54
2015/C 034/67	Sprawa F-137/14: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2014 r. – ZZ/Komisja	54
2015/C 034/68	Sprawa F-138/14: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji.	55

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ**Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej***

(2015/C 034/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 26 z 26.1.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 16 z 19.1.2015

Dz.U. C 7 z 12.1.2015

Dz.U. C 462 z 22.12.2014

Dz.U. C 448 z 15.12.2014

Dz.U. C 439 z 8.12.2014

Dz.U. C 431 z 1.12.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Tributário de Lisboa (Portugalia) w dniu 8 października 2014 r. – SECIL – Companhia Geral de Cal e Cimento, S.A./ Fazenda Pública

(Sprawa C-464/14)

(2015/C 034/02)

*Język postępowania: portugalski***Sąd odsyłający**

Tribunal Tributário de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* SECIL – Companhia Geral de Cal e Cimento, S.A.*Strona pozwana:* Fazenda Pública**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 31 układu z Tunezją⁽¹⁾ stanowi przepis jasny, precyzyjny i bezwarunkowy, a przez to bezpośrednio stosowany, tak że należy z niego wnioskować o zastosowaniu w niniejszym przypadku swobody przedsiębiorczości?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej: czy przewidziana tam swoboda przedsiębiorczości ma skutki zamierzone przez skarżącą i oznacza zastosowanie mechanizmu pełnego odliczenia przewidzianego w art. 46 ust. 1 CIRC [Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas (kodeksu podatku dochodowego od osób prawnych)] do dywidend, które skarżąca otrzymała od spółki zależnej w Tunezji, gdyż w przeciwnym przypadku doszłoby do naruszenia tej swobody?
- 3) Czy art. 34 układu z Tunezją stanowi przepis jasny, precyzyjny i bezwarunkowy, a przez to bezpośrednio stosowany, tak że należy z niego wnioskować o zastosowaniu w niniejszym przypadku swobody przepływu kapitałów, a przez to należy uznać, iż inwestycja dokonana przez skarżącą jest objęta tym przepisem?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej: czy przewidziana tam swoboda przepływu kapitału ma skutki zamierzone przez skarżącą i oznacza zastosowanie mechanizmu pełnego odliczenia przewidzianego w art. 46 ust. 1 CIRC do dywidend, które skarżąca otrzymała od spółki zależnej w Tunezji?
- 5) Czy z art. 89 układu z Tunezją wynika, że na powyżej przedstawione pytania należy udzielić odpowiedzi twierdzącej?
- 6) Czy restrykcyjne traktowanie dywidend wypłacanych przez Société des Ciments de Gabés jest uzasadnione z uwagi na to, że z Tunezją brak jest ram prawnych współpracy ustanowionych w dyrektywie Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r.⁽²⁾ dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich?

- 7) Czy postanowienia art. 31 w związku z art. 33 ust. 2 układu z Libanem stanowią przepisy jasne, precyzyjne i bezwarunkowe, a przez to bezpośrednio stosowane, tak że należy z nich wnioskować o zastosowaniu w niniejszym przypadku swobodnego przepływu kapitału?
- 8) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy przewidziana tam swoboda przepływu kapitału ma skutki zamierzone przez skarżącą i oznacza zastosowanie mechanizmu pełnego odliczenia przewidzianego w art. 46 ust. 1 CIRC do dywidend, które skarżąca otrzymała od spółki zależnej w Libanie?
- 9) Czy z art. 85 układu z Libanem⁽³⁾ wynika, że na powyżej przedstawione pytania należy udzielić odpowiedzi twierdzącej?
- 10) Czy restrykcyjne traktowanie dywidend wypłacanych przez Ciments de Sibline, S.A.L. jest uzasadnione z uwagi na to, że z Libanem brak jest ram prawnych współpracy ustanowionych w dyrektywie Rady z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich?
- 11) Czy w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE), a jeżeli tak, czy z ustanowionego w nim swobodnego przepływu kapitału wynika konieczność zastosowania do dywidend wypłaconych w roku 2009 przez Société des Ciments de Gabès, S.A. oraz przez Ciments de Sibline S.A.L. na rzecz skarżącej mechanizmu pełnego odliczenia przewidzianego w art. 46 ust. 1 CIRC lub alternatywnie, mechanizmu częściowego odliczenia przewidzianego w ust. 8 tego przepisu?
- 12) Czy nawet jeżeli się stwierdzi, że swobodny przepływ kapitału ma zastosowanie w niniejszym przypadku, to czy brak zastosowania mechanizmów, które ówczesne prawo portugalskie przewidywało w celu unikania lub łagodzenia podwójnego opodatkowania, jest uzasadniony brakiem istnienia z Tunezją i z Libanem ram prawnych współpracy ustanowionych w dyrektywie Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich?
- 13) Czy postanowienia klauzuli standstill zawartej w art. 57 ust. 1 WE (obecnie art. 64 TFUE) sprzeciwia się stosowaniu swobody przepływu kapitału wraz ze skutkami zamierzonymi przez skarżącą?
- 14) Czy należy odstąpić od stosowania klauzuli standstill zawartej w art. 57 ust. 1 WE (obecnie art. 64 TFUE), ponieważ w tym czasie wprowadzono system korzyści podatkowych dla inwestycji o charakterze umownym, przewidziany w art. 41 ust. 5 lit. b) EBF [Estatuto dos Benefícios Fiscais] i system przewidziany w art. 42 EBF dla dywidend pochodzących z PALOP [krajów afrykańskich, w których język portugalski jest językiem urzędowym] i Timoru Wschodniego?

⁽¹⁾ Układu eurośroziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tunezyjską, z drugiej strony (Dz.U. 1998, L 97, s. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 336, s. 15, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 9. t. 1, s. 63.

⁽³⁾ Układ eurośroziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony a Republiką Libańską, z drugiej strony (Dz.U. L 143, 30.5.2006, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 28 października 2014 r. – Sabine Hünnebeck/Finanzamt Krefeld

(Sprawa C-479/14)

(2015/C 034/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sabine Hünnebeck

Strona pozwana: Finanzamt Krefeld

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 63 ust. 1 w związku z art. 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które w zakresie dotyczącym obliczenia podatku od darowizn przewiduje, że kwota wolna od podatku odliczana od podstawy opodatkowania – w przypadku darowizny nieruchomości położonej w danym państwie, gdy darczyńca i obdarowany w chwili wykonania darowizny mieli miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim – jest niższa od kwoty wolnej od podatku, która miałaby zastosowanie, gdyby przynajmniej jedna ze stron umowy miała w owej chwili miejsce zamieszkania w tym pierwszym państwie członkowskim, również wówczas, gdy inne uregulowanie państwa członkowskiego przewiduje, że na wniosek obdarowanego zastosowanie ma wyższa kwota wolna od podatku, przy uwzględnieniu wszystkich przysporzeń pochodzących od darczyńcy dziesięć lat przed i dziesięć lat po wykonaniu darowizny?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 30 października 2014 r. – Jørn Hansson/Jungpflanzen Grünewald
GmbH**

(Sprawa C-481/14)

(2015/C 034/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Jørn Hansson

Strona pozwana: Jungpflanzen Grünewald GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy ustalaniu „słusznego wynagrodzenia”, jakie posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin powinna wypłacić na podstawie art. 94 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie ochrony odmian roślin⁽¹⁾ osoba naruszająca to prawo w związku z podjęciem działań wymienionych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia, do których nie została uprawniona, do zwykłej opłaty, jaka jest wymagana na danym obszarze za podjęcie działań określonych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia w ramach licencji udzielonej na zasadach rynkowych, należy zawsze dodatkowo doliczać ryczałtowo określony „dodatek za naruszenie”? Czy wynika to z art. 13 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy w sprawie egzekwowania⁽²⁾?
- 2) Czy przy ustalaniu „słusznego wynagrodzenia”, jakie posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin powinna wypłacić na podstawie art. 94 ust. 1 lit. a) rozporządzenia osoba naruszająca to prawo w związku z podjęciem działań wymienionych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia, do których nie została uprawniona, oprócz zwykłej opłaty, jaka jest wymagana na danym obszarze za podjęcie działań określonych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia w ramach licencji udzielonej na zasadach rynkowych, należy w konkretnym przypadku dodatkowo wziąć pod uwagę następujące względy i okoliczności jako czynniki zwiększające wynagrodzenie:
 - a) okoliczność, że w miarodajnym okresie sporne prawo dotyczyło odmiany, która ze względu na swoje szczególne właściwości miała na rynku swoistą pozycję, gdy rynkową opłatę licencyjną ustala się w oparciu o umowy licencyjne i rozliczenia odnoszące się do spornego prawa do odmiany;

Jeśli w rozpatrywanym przypadku należy wziąć tę okoliczność pod uwagę:

Czy zwiększenie wynagrodzenia jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy cechy uzasadniające swoistą pozycję spornej odmiany zostały wskazane w opisie ochrony odmiany?

- b) okoliczność, że w momencie wprowadzania do obrotu odmiany naruszającej sporne prawo, sporna odmiana była już sprzedawana na rynku z dużym powodzeniem, dzięki czemu naruszający ograniczył własne koszty związane z wprowadzeniem do obrotu odmiany naruszającej prawo, gdy rynkową opłatę licencyjną ustala się w oparciu o umowy licencyjne i rozliczenia odnoszące się do spornego prawa do odmiany;
 - c) okoliczność, że naruszenie spornego prawa do odmiany było ponadprzeciętne w wymiarze czasowym, jak również pod względem liczby sprzedanych sztuk;
 - d) względ, że w odróżnieniu od licencjobiorcy osoba naruszająca nie ponosi ryzyka, iż uiszcza opłatę licencyjną (i nie będzie mogła żądać jej zwrotu), choć prawo do odmiany, wobec którego złożono wniosek o unieważnienie, zostanie później unieważnione;
 - e) okoliczność, że osoba naruszająca prawo – inaczej niż miało to zazwyczaj miejsce w przypadku licencjobiorców – nie była zobowiązana do rozliczania się kwartalnie;
 - f) względ, że posiadacz prawa do ochrony odmiany ponosi ryzyko inflacji związane z tym, że dochodzenie jego praw rozciąga się na znaczny okres;
 - g) względ, że ze względu na konieczność dochodzenia swoich praw posiadacz prawa do ochrony odmiany – inaczej niż w przypadku osiągania przychodów z udzielenia licencji na sporne prawo do odmiany – nie może planować z uwzględnieniem przychodów ze spornego prawa do odmiany;
 - h) względ, że w związku z naruszeniem prawa do odmiany posiadacz prawa ponosi zarówno ogólne ryzyko procesowe związane z prowadzonym postępowaniem sądowym, jak i ryzyko, że ostatecznie nie uda mu się wyegzekwować swoich roszczeń od osoby naruszającej prawo;
 - i) względ, że w związku z naruszeniem prawa do odmiany na skutek samowolnego działania osoby naruszającej posiadaczowi prawa do odmiany zostaje odebrana możliwość swobodnego decydowania, czy w ogóle zgodziłby się na korzystanie przez osobę naruszającą z tego prawa do odmiany?
- 3) Czy przy ustalaniu „słusznego wynagrodzenia”, jakie posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin powinna wypłacić na podstawie art. 94 ust. 1 lit. a) rozporządzenia osoba naruszająca to prawo w związku z podjęciem działań wymienionych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia, do których nie została uprawniona, należy uwzględnić także odsetki od wynagrodzenia zaległego corocznie, obliczone według zwyczajowej stopy procentowej, jeśli należy przyjąć, że rozsądne strony umowy przewidywałyby takie odsetki?
- 4) Czy przy wyliczeniu „wszelkich szkód wynikających z naruszenia”, które na mocy art. 94 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia osoba naruszająca zobowiązana jest naprawić na rzecz posiadacza wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin w związku z podjęciem działań wymienionych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia, do których nie została uprawniona, za podstawę wyliczenia należy przyjąć zwykłą opłatę, jaka jest wymagana na danym obszarze za podjęcie działań określonych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia w ramach licencji udzielonej na zasadach rynkowych?
- 5) W razie udzielenia na pytanie 4 odpowiedzi twierdzącej:
- a) Czy przy wyliczaniu „wszelkich szkód” na podstawie licencji udzielonej na zasadach rynkowych zgodnie z art. 94 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia w rozpatrywanym przypadku należy wziąć pod uwagę względy i okoliczności wskazane w pkt 2 lit. a)–i) lub okoliczność, że ze względu na konieczność dochodzenia swoich praw posiadacz prawa do ochrony zmuszony jest osobiście poświęcić w typowym zakresie czas na ustalanie naruszenia oraz na prowadzenie sprawy, jak również, w zakresie odpowiednim do naruszeń praw do ochrony odmian roślin, czynić ustalenia co do naruszenia przysługującego mu prawa do odmiany, w ten sposób, że okoliczności te uzasadniają powiększenie rynkowej opłaty licencyjnej o opłatę dodatkową?

- b) Czy przy wyliczaniu „wszelkich szkód” na podstawie licencji udzielonej na zasadach rynkowych zgodnie z art. 94 ust. 2 zdanie 1 rozporządzenia należy zawsze dodatkowo doliczać ryczałtowo określony „dodatek za naruszenie”? Czy wynika to z art. 13 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy w sprawie egzekwowania?
- c) Czy przy wyliczaniu „wszelkich szkód” na podstawie licencji udzielonej na zasadach rynkowych zgodnie z art. 94 ust. 2 zdanie 1 rozporządzenia należy uwzględnić także odsetki od wynagrodzenia zaległego corocznie, obliczone według zwyczajowej stopy procentowej, jeśli należy przyjąć, że rozsądne strony umowy przewidywałyby takie odsetki?
- 6) Czy art. 94 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „wszelkich szkód” w rozumieniu tego przepisu, których naprawienia można dochodzić niezależnie od słusznego wynagrodzenia na mocy art. 94 ust. 1 rozporządzenia, obejmuje także zysk osoby naruszającej, czy też zysk osoby naruszającej należny na podstawie art. 94 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia w przypadku działania zawinionego jest należny jedynie alternatywnie wobec słusznego wynagrodzenia na podstawie art. 94 ust. 1?
- 7) Czy roszczenie o naprawienie szkody wynikające z art. 94 ust. 2 rozporządzenia stoi w sprzeczności z przepisami krajowymi stanowiącymi, że posiadacz prawa do ochrony odmiany, który został prawomocnie obciążony kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych w związku z naruszeniem prawa do ochrony odmiany roślin, nie może domagać się zwrotu tych kosztów w oparciu o przepisy prawa materialnego, nawet jeśli wygrał spór w późniejszym postępowaniu co do istoty sprawy w odniesieniu do tego samego naruszenia prawa do ochrony odmiany?
- 8) Czy roszczenie o naprawienie szkody wynikające z art. 94 ust. 2 rozporządzenia stoi w sprzeczności z przepisami krajowymi, zgodnie z którym poszkodowany nie może, poza wąskimi ramami postępowania w przedmiocie ustalenia kosztów, żądać odszkodowania za własny nakład czasu poświęconego na pozasądowe i sądowe dochodzenie roszczenia o naprawienie szkody, o ile nakład czasu nie wykracza poza zwykłe ramy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz. U. L 277, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 6 listopada 2014 r. – Freistaat Bayern przeciwko Verlag Esterbauer GmbH**

(Sprawa C-490/14)

(2015/C 034/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Freistaat Bayern

Strona pozwana: Verlag Esterbauer GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy w ramach oceny, czy występuje zbiór niezależnych materiałów [elementów] w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 96/9/WE⁽¹⁾ z uwagi na to, że elementy te dadzą się oddzielić jeden od drugiego bez naruszenia wartości ich zawartości informacyjnej, istotna jest każda wartość informacyjna, czy też jedynie ta wartość, którą należy określić biorąc za podstawę cel danego zbioru i uwzględniając wynikające z tego celu typowe zachowanie użytkownika?

⁽¹⁾ Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych, Dz.U. L 77, s. 20.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 5 listopada 2014 r. – Essent Belgium NV/Vlaams Gewest en Inter-Energa i in.

(Sprawa C-492/14)

(2015/C 034/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Essent Belgium NV

Strona pozwana: Vlaams Gewest, Inter-Energa, IVEG, Infrax West, Provinciale Brabantse Energiemaatschappij CVBA (PBE), Vlaamse Regulator van de Electriciteits- en Gasmarkt (VREG)

Przy udziale: Intercommunale Maatschappij voor Energievoorziening Antwerpen (IMEA), Intercommunale Maatschappij voor Energievoorziening in West- en Oost-Vlaanderen (IMEWO), Intercommunale Vereniging voor Energielevering in Midden-Vlaanderen (Intergem), Intercommunale Vereniging voor de Energiedistributie in de Kempen en het Antwerpse (IVEKA), Iverlek, Gaselwest CVBA, Sibelgas CVBA

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 28 i 30 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie regulacji państwa członkowskiego – w niniejszej sprawie flamandzkiemu dekretovi z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie organizacji rynku energii elektrycznej w związku z rozporządzeniem rządu Flandrii z dnia 4 kwietnia 2003 r. „w sprawie zmiany rozporządzenia rządu Flandrii z dnia 28 września 2001 r. dotyczącego wspierania wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii” – która ogranicza bezpłatną dystrybucję do wprowadzania do sieci energii elektrycznej wytwarzanej w zakładach produkcyjnych podłączonych do sieci dystrybucji w Regionie Flamandzkim i wyklucza z bezpłatnej dystrybucji energię elektryczną wytwarzaną w zakładach produkcyjnych, które nie są podłączone do sieci dystrybucji w Regionie Flamandzkim?
2. Czy art. 28 i 30 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie regulacji państwa członkowskiego – w niniejszej sprawie flamandzkiemu dekretovi z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie organizacji rynku energii elektrycznej w związku z rozporządzeniem z dnia 5 marca 2004 r. dotyczącym wspierania wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w zastosowaniu przez VREG – która ogranicza bezpłatną dystrybucję do energii elektrycznej wytwarzanej w zakładach produkcyjnych bezpośrednio wprowadzających ją do sieci dystrybucji w Belgii i wyklucza z bezpłatnej dystrybucji energię elektryczną wytwarzaną w zakładach produkcyjnych, które nie wprowadzają jej bezpośrednio do sieci dystrybucji w Belgii?

3. Czy regulacja krajowa, o której mowa w pytaniach 1 i 2 jest zgodna z zasadą równego traktowania i zakazem dyskryminacji, ustanowionymi w szczególności w art. 12 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i w art. 3 ust. 1 i ust. 4 ówczesnej dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 6 listopada 2014 r. – Unia Europejska, działająca przez Komisję Europejską/Axa Belgium SA

(Sprawa C-494/14)

(2015/C 034/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Unia Europejska, działająca przez Komisję Europejską

Strona pozwana: Axa Belgium SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy termin „osoba trzecia odpowiedzialna za szkodę” zawarty w art. 85a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej powinien podlegać autonomicznej wykładni w prawie Unii, czy też odsyła on do znaczenia, jakie posiada w prawie krajowym?
- 2) W przypadku gdyby terminowi temu należało nadać zakres autonomiczny, to czy powinien być on interpretowany w ten sposób, że obejmuje on każdą osobę, której można przypisać zgon, wypadek lub chorobę, czy też wyłącznie osobę, która może być pociągnięta do odpowiedzialności z powodu swego zawinienia?
- 3) W przypadku gdyby termin „osoba trzecia odpowiedzialna za szkodę” odsyłał do prawa krajowego, to czy prawo Unii nakłada sąd krajowy obowiązek uwzględnienia powództwa subrogacyjnego wniesionego przez Unię Europejską, jeżeli jeden z jej urzędników został poszkodowany w wypadku drogowym, w którym uczestniczył pojazd, w odniesieniu do którego odpowiedzialność nie została wykazana, w zakresie w jakim art. 29a ustawy z dnia 21 listopada 1989 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu od odpowiedzialności w związku z ruchem pojazdów mechanicznych przewiduje automatyczne odszkodowanie na rzecz słabszych uczestników ruchu od ubezpieczycieli, którzy pokrywają odpowiedzialność właściciela, kierującego lub posiadacza pojazdu mechanicznego uczestniczących w wypadku bez konieczności udowodnienia winy tych ostatnich?
- 4) Czy treść i systematyka przepisów regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oznaczają, że wydatki zrealizowane przez Unię Europejską na podstawie art. 73 i 78 tego regulaminu w ostatecznym rozrachunku ją obciążają?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Torino (Włochy) w dniu 7 listopada 2014 r. – postępowanie karne/Stefano Burzio

(Sprawa C-497/14)

(2015/C 034/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Torino

Strona w postępowaniu głównym

Stefano Burzio

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis [art. 10 bis decreto legislativo nr 74 z dnia 10 marca 2000 r.] w zakresie, w jakim zezwala na ocenę odpowiedzialności karnej podmiotu, na który za ten sam czyn (niewpłacenie zaliczek na podatek) nałożono już ostatecznie sankcję administracyjną przewidzianą w [art.13 ust. 1 decreto legislativo nr 471 z dnia 18 grudnia 1997 r.] (z zastosowaniem dopłaty), jest zgodny z prawem wspólnotowym w rozumieniu art. 4 [Protokołu nr 7 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] i art. 50 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 12 listopada 2014 r. – Yara Suomi Oy, Borealis Polymers Oy, Neste Oil Oyj, SSAB Europe Oy

(Sprawa C-506/14)

(2015/C 034/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Yara Suomi Oy, Borealis Polymers Oy, Neste Oil Oyj, SSAB Europe Oy

Inny uczestnik postępowania: Työ- ja elinkeinoministeriö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE⁽¹⁾ jest nieważna w zakresie, w jakim oparta jest na art. 10a ust. 5 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji⁽²⁾ oraz narusza art. 23 ust. 3 tej dyrektywy, ponieważ nie została ona przyjęta zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 5a decyzji Rady 1999/468/WE⁽³⁾ i w art. 12 rozporządzenia nr 182/2011/UE⁽⁴⁾? W wypadku udzielenia na niniejsze pytanie odpowiedzi twierdzącej nie ma potrzeby odpowiadania na pozostałe pytania.
- 2) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE narusza art. 10a ust. 5 lit. a) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji w zakresie, w jakim Komisja przy określaniu progu emisji dla przemysłu nie uwzględniła:
 - (i) części zweryfikowanych emisji z okresu 2005-2007 pochodzących z działalności i instalacji włączonych na okres 2008-2012 do zakresu zastosowania dyrektywy w sprawie handlu emisjami, w odniesieniu do których jednak w okresie 2005-2007 nie istniał obowiązek weryfikacji i które z tego względu nie były zarejestrowane w rejestrze CITL;
 - (ii) nowej działalności włączonej do zakresu zastosowania dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji na okres 2008-2012 oraz 2013-2020 w zakresie, w jakim nie podlegała ona w latach 2005-2007 pod zakres zastosowania tej dyrektywy i prowadzona była w ramach instalacji podlegających już w tym okresie pod zakres zastosowania dyrektywy w sprawie handlu emisjami;
 - (iii) emisji pochodzących z instalacji wyłączonych z ruchu przed dniem 30 czerwca 2011 r., pomimo że faktycznie istnieją emisje z tych instalacji poddane weryfikacji w latach 2005-2007 oraz częściowo latach 2008-2012.

W wypadku udzielenia po części odpowiedzi twierdzącej na pytania 2 (i)-(iii), czy decyzja Komisji 2013/448/UE jest nieważna z punktu widzenia zastosowania międzysektorowego współczynnika korygującego, w ten sposób że nie podlega on zastosowaniu?

- 3) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE jest z tego względu nieważna oraz narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji jak również cele tej dyrektywy, że przy obliczaniu progu emisji dla przemysłu zgodnie z art. 10a ust. 5 lit. a) i b) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji nie uwzględnia emisji, które powstają przy (i) produkcji energii elektrycznej pochodzącej z gazów odlotowych w niebędących „wytwórcami energii elektrycznej” instalacjach ujętych w załączniku I do dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz (ii) wytwarzania energii cieplnej w niebędących „wytwórcami energii elektrycznej” instalacjach ujętych w załączniku I do dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji i którym na podstawie art. 10a ust. 1-4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz decyzji Komisji 2011/278/UE ⁽⁵⁾ może przysługiwać bezpłatny przydział uprawnień?
- 4) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE – sama w sobie albo w związku z art. 10a ust. 5 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji – jest nieważna oraz narusza art. 3 lit. e) i u) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji, ponieważ przy obliczaniu progu emisji dla przemysłu zgodnie z art. 10a ust. 5 lit. a) i b) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami nie uwzględnia emisji ww. w pytaniu 3?
- 5) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE narusza art. 10a ust. 12 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji w zakresie, w jakim międzysektorowy współczynnik korygujący stosuje się w odniesieniu do sektora zdefiniowanego w decyzji 2010/2/UE ⁽⁶⁾, w którym występuje znaczące ryzyko ucieczki emisji CO₂?
- 6) Czy decyzja 2011/278/UE narusza art. 10a ust. 1 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji w zakresie, w jakim środki Komisji przy ustalaniu wskaźnika emisyjności powinny uwzględniać zachęty dla technologii maksymalizujących wydajność energetyczną, technologie najbardziej wydajne pod względem energetycznym, kogenerację o wysokiej sprawności oraz skuteczne odzyskiwanie energii gazów odlotowych?
- 7) Czy decyzja 2011/278/UE narusza art. 10a ust. 2 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji w zakresie, w jakim zasady obowiązujące w odniesieniu do wskaźników emisyjności powinny opierać się na średnich parametrach 10 % najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze?

-
- ⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, 27).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).
- ⁽³⁾ Decyzja Rady 1999/468/UE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55, s. 13).
- ⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).
- ⁽⁶⁾ Decyzja Komisji 2010/2/UE z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji (Dz.U. L 1, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Bologna (Włochy) w dniu 14 listopada 2014 r. – Pebros Servizi srl/Aston Martin Lagonda Limited

(Sprawa C-511/14)

(2015/C 034/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Bologna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pebros Servizi srl

Strona pozwana: Aston Martin Lagonda Limited

Pytanie prejudycjalne

W wypadku wyroku zaocznego, w którym podmiot sądzony zaocznie/niestawiający się przegrał sprawę, bez jednakże wyraźnego uznania w żaden sposób prawa przez podmiot sądzony zaocznie/niestawiający się.

Czy rozstrzygnięcie o tym czy takie zachowanie w postępowaniu jest równoznaczne z brakiem wniesienia sprzeciwu w rozumieniu rozporządzenia 805/2004/WE z dnia 21 kwietnia 2004 ⁽¹⁾, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym UE z dnia 30 kwietnia 2004 r. – czego potencjalnym skutkiem zgodnie z prawem krajowym jest, iż roszczenie nie ma charakteru bezspornego – powinno nastąpić na podstawie prawa krajowego?

lub

Czy wyrok zaoczny, ze względu na sam jego charakter, na podstawie prawa Unii, jest bezsporny, czego konsekwencją jest, iż zastosowania wymaga rozporządzenie 805/2004/WE, niezależnie od oceny sądu krajowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.U. L 143 s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 17 listopada 2014 r. – Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-516/14)

(2015/C 034/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos SA

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy w ramach prawidłowej wykładni art. 266 pkt 6 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ możliwe jest uznanie przez Autoridade Tributária e Aduaneira [portugalską administrację podatkową i celną], że opis na fakturze zawierający wzmiankę „usługi prawne wykonane od określonej daty do dnia dzisiejszego” lub nawet „usługi prawne wykonane do dnia dzisiejszego”, jest niewystarczający, podczas gdy rzeczona administracja może, na podstawie zasady współpracy, otrzymać uzupełniające informacje, które uważa za konieczne w celu potwierdzenia istnienia oraz szczegółowych cech transakcji?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht (Niemcy) w dniu 18 listopada 2014 r. – Senatex GmbH/Finanzamt Hannover-Nord

(Sprawa C-518/14)

(2015/C 034/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Niedersächsisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Senatex GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Hannover-Nord

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stwierdzony przez Trybunał w sprawie „Terra Baubedarf-Handel” (wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. C-152/02, Rec. 2004, s. 5583 ⁽¹⁾) skutek ex nunc pierwszego wystawienia faktury podlega złagodzeniu w przypadku uzupełnienia niepełnej faktury – tak jak w niniejszym przypadku – w świetle orzeczeń Trybunału „Pannon Gép” (wyrok z dnia 15 lipca 2010 r. C-368/09 ⁽²⁾) oraz „Petroma Transport” (wyrok z dnia 8 maja 2013 r. C-271/12 ⁽³⁾) w zakresie, w jakim Trybunał w podobnych okolicznościach chciał uznać w rezultacie za dopuszczalny skutek wsteczny?
- 2) Jakie minimalne wymagania muszą spełnić faktury, które mogą zostać następnie skorygowane ze skutkiem wstecznym? Czy pierwotna faktura musi zawierać już numer podatkowy lub numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej, czy też może on zostać później uzupełniony z takim skutkiem, że prawo do odliczenia podatku naliczonego z pierwotnej faktury zostaje zachowane?
- 3) Czy korekta faktury może zostać uznana za dokonaną w terminie, jeżeli nastąpiło to dopiero w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu, który wniesiono wobec decyzji (decyzji zmieniającej) organu podatkowego?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2004:268.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2010:441.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2013:297.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finnland) w dniu 18 listopada 2014 r. SOVAG – Schwarzmeer und Ostsee Versicherungs-Aktiengesellschaft/ If Vahinkovakuutusyhtiö Oy

(Sprawa C-521/14)

(2015/C 034/13)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: SOVAG – Schwarzmeer und Ostsee Versicherungs-Aktiengesellschaft

Druga strona postępowania: If Vahinkovakuutusyhtiö Oy

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on powództwo z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwo, którego przedmiotem jest inne równoważne roszczenie ściśle związane z pierwotnym powództwem, które osoba trzecia w dopuszczalny na mocy prawa krajowego sposób wnosi przeciwko jednej ze stron w celu rozstrzygnięcia go w tym samym postępowaniu sądowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 20 listopada 2014 r. – Aannemingsbedrijf Aertssen NV, Aertssen Terrasements SA/VSB Machineverhuur BV i in.

(Sprawa C-523/14)

(2015/C 034/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: Aannemingsbedrijf Aertssen NV, Aertssen Terrasements SA

Druga strona postępowania: VSB Machineverhuur BV, Van Someren Bestrating BV, Jos van Someren

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy złożony przez [wnioskodawców] wniosek o ściganie połączony z żądaniem odszkodowania w rozumieniu art. 63 i nast. belgijskiego Wetboek van Strafvordering [kodeksu postępowania karnego], mając na uwadze sposób jego złożenia i stadium, na którym znajduje się postępowanie, jest objęty przedmiotowym zakresem zastosowania rozporządzenia nr 44/2001 ⁽¹⁾?

W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej:

- 2) Czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że sprawa o roszczenie podniesione przed zagranicznym (belgijskim) sądem zawisła w rozumieniu tego przepisu również wtedy, gdy do belgijskiego sądziego śledczego [onderzoeksrechter] złożono wniosek o ściganie połączony z żądaniem odszkodowania a sądowe postępowanie przygotowawcze [vooronderzoek] nie zostało jeszcze zakończone?
- 3) W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej: w którym momencie uważa się, że sprawa, która zawisła na skutek złożenia wniosku o ściganie połączonego z żądaniem odszkodowania lub powództwo zostało wytoczone dla celów stosowania art. 27 ust. 1 i art. 30 rozporządzenia nr 44/2001?
- 4) W razie udzielenia na nie odpowiedzi przeczącej: czy art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że złożenie wniosku o ściganie połączonego z żądaniem odszkodowania może prowadzić do tego, że sprawa o roszczenie zawiśnie przed sądem belgijskim później w rozumieniu tego przepisu?
- 5) W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej: w którym momencie uważa się, że sprawa zawisła lub powództwo zostało wytoczone dla celów stosowania art. 27 i art. 30 rozporządzenia nr 44/2001?
- 6) Jeżeli złożono wniosek o ściganie połączony z żądaniem odszkodowania, lecz w momencie jego złożenia sprawa o roszczenie w rozumieniu art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie jest jeszcze zawisła i może stać się zawisła w toku rozpatrywania złożonego wniosku później, z mocą wsteczną od chwili jego złożenia, czy z art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 wynika, że sędzia przed którym zawisła sprawa o roszczenie po tym jak przed sądem belgijskim złożony został wniosek o ściganie połączony z żądaniem odszkodowania, musi zawiesić postępowanie do czasu ustalenia, czy sprawa o roszczenie w rozumieniu art. 27 ust. 1 [rozporządzenia nr 44/2001] zawisła przed sądem belgijskim?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo (Włochy) w dniu 24 listopada 2014 r. – postępowanie karne/Andrea Gaiti i in.

(Sprawa C-534/14)

(2015/C 034/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bergamo

Strony w postępowaniu głównym

Andrea Gaiti, Sidi Amidou Billa, Joseph Arasomwan, Giuseppe Carissimi, Sahabou Songne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane również w świetle zasad ustanowionych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10], należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane również w świetle zasad ustanowionych wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, analizowane również w świetle zasad ustanowionych wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania gramami i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2014 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-536/14)

(2015/C 034/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux, L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że:

- nie przeprowadzając i nie notyfikując analiz rynków 7 i 14 określonych w zaleceniu 2003/311/WE ⁽¹⁾ oraz analiz rynków 1 i 6 określonych w zaleceniu 2007/879/WE ⁽²⁾ w terminie trzech lat od przyjęcia poprzednich środków dotyczących tych rynków i nie notyfikując Komisji uzasadnionej propozycji przedłużenia tego terminu,

— oraz nie zwracając się do BEREC z wnioskiem o pomoc w zakończeniu analiz tych rynków,

Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 16 ust. 6 i 7 dyrektywy 2002/21/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE ⁽⁴⁾ z dnia 25 listopada 2009 r.;

— Obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym rzędzie Komisja zarzuca Wielkiemu Księstwu Luksemburga brak przeprowadzenia i notyfikowania, po pierwsze, analiz rynków 7 i 14 określonych w zaleceniu 2003/311/WE oraz, po drugie, analiz rynków 1 i 6 określonych w zaleceniu 2007/879/WE w terminie trzech lat od przyjęcia poprzednich środków dotyczących tych rynków.

W drugim rzędzie Komisja zarzuca Wielkiemu Księstwu Luksemburga, że nie zwróciło się do BEREC z wnioskiem o pomoc w zakończeniu analiz tych rynków i w przyjęciu niezbędnych środków regulacyjnych.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji 2003/311/WE z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie właściwych rynków produktów i usług w sektorze łączności elektronicznej podlegających regulacji ex ante zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 114, s. 45).

⁽²⁾ Zalecenie Komisji 2007/879/WE z dnia 17 grudnia 2007 r. w sprawie właściwych rynków produktów i usług w sektorze łączności elektronicznej podlegających regulacji ex ante zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 344, s. 65).

⁽³⁾ Dz.U. L 108, s. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 337, s. 37.

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada – Komisja Europejska/Republika Finlandii

(Sprawa C-538/14)

(2015/C 034/17)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Koskinen i D. Martin)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Finlandii, nie wyznaczając organu właściwego do realizacji w dziedzinie życia zawodowego założeń przyjętych w art. 13 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾ i nie zapewniając faktycznego wykonania tych założeń, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 3 ust. 1 i art. 13 wspomnianej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W myśl art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/43/WE również życie zawodowe objęte jest zakresem stosowania tego aktu. Zgodnie z art. 13 wspomnianej dyrektywy państwa członkowskie wyznaczają organ lub organy mające wspierać równe traktowanie wszystkich osób bez dyskryminacji ze względu na pochodzenie rasowe lub etniczne i mają zapewnić, by do kompetencji przynajmniej jednego ze wskazanych organów należała konkretyzacja wymienionych w tym artykule problematyki i założeń w zakresie kwestii związanych z życiem zawodowym. Ponieważ prawo fińskie nie wyznacza żadnego organu odpowiedzialnego za wykonanie założeń określonych w art. 13 dyrektywy 2000/43/WE w zakresie kwestii związanych z życiem zawodowym, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3 ust. 1 i art. 13 wspomnianej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-615/11, Royal Scandinavian Casino Århus/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 listopada 2014 r. przez Royal Scandinavian Casino Århus I/S

(Sprawa C-541/14 P)

(2015/C 034/18)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Royal Scandinavian Casino Århus I/S (przedstawiciele: B. Jacobi i P. Vesterdorf, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii, Republika Malty, Betfair Group plc, Betfair International Ltd., European Gaming and Betting Association (EGBA)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 września 2014 r. w sprawie T-615/11, Royal Scandinavian Århus/Komisja, dotyczącej środka C 35/10 (ex N 302/10), jaki Dania zamierzała wdrożyć w formie podatków od gier hazardowych oferowanych w internecie w ramach duńskiej ustawy w sprawie podatków od gier hazardowych, w zakresie, w jakim Sąd stwierdził w nim brak legitymacji czynnej strony Royal Scandinavian Casino Århus I/S;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami, a także tymi poniesionymi przez Royal Scandinavian Casino Århus I/S, przy czym interwenienci powinni sami pokryć koszty poniesione przez nich w związku z postępowaniem w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zdaniem wnoszącej odwołanie zawarte w zaskarżonym wyroku stwierdzenie, zgodnie z którym nie posiada ona czynnej legitymacji procesowej, jest nieprawidłowe ze względu na to, że spełnia ona określone w art. 263 TFUE warunki wniesienia skargi przeciwko Komisji.
2. Wnosząca odwołanie twierdzi również, że wydając w dniu 26 września 2014 r. wyrok w sprawie T-615/11 Sąd dopuścił się godzących w jej interesy następujących naruszeń prawa:
 - a) w pkt 43 tego wyroku, powołując się na brak dowodów i stwierdzając, że skarżąca nie wykazała znaczenia wpływu, jaki środek pomocowy może wywierać na jej sytuację gospodarczą;
 - b) w jego pkt 44, dochodząc do wniosku, iż Royal Scandinavian Casino Århus I/S nie wykazała, że rozpatrywany środek pomocowy jest w stanie istotnie naruszyć jej pozycję na rynku właściwym i że w związku z tym nie dotyczy on jej indywidualnie;

- c) w pkt 42, stwierdzając, że zaskarżona w pierwszej instancji decyzja nie dotyczy Royal Scandinavian Casino Århus I/S indywidualnie pomimo tego, iż należy ona do ograniczonego kręgu kasyn stacjonarnych;
 - d) w pkt 52, stwierdzając, że wniesiona przez Royal Scandinavian Casino Århus I/S skarga nie spełnia wymogów dopuszczalności, które zostały określone w ostatniej części zdania art. 263 akapit czwarty TFUE;
 - e) w pkt 53, stwierdzając, że skargę tę należy odrzucić ze względu na brak czynnej legitymacji procesowej po stronie Royal Scandinavian Casino Århus I/S.
3. Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżona w pierwszej instancji decyzja dotyczy prowadzonego przez nią kasyna indywidualnie ze względu na to, iż:
- wniosła ona do Komisji skargę w przedmiocie środka pomocowego polegającego na znacznie niższym opodatkowaniu kasyn internetowych, uczestniczyła czynnie zarówno w postępowaniu wstępnym, jak i w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, a prowadzone przez nią kasyno poniosło znaczące konsekwencje wprowadzenia tego środka pomocowego;
 - prowadzone przez nią przedsiębiorstwo należy do ograniczonej liczbowo grupy kasyn stacjonarnych, na które wywarł wpływ środek pomocowy i które, zarówno pod względem prawnym, jak i faktycznym, odróżniają się od innych prowadzących działalność w Danii przedsiębiorców;
 - wydana decyzja, w której Komisja zatwierdziła duński system pomocy w formie obniżonych podatków od gier hazardowych oferowanych przez kasyna internetowe, nie stanowi aktu regulacyjnego wymagającego przyjęcia środków wykonawczych – przynajmniej w odniesieniu do niej.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-631/13 Raffinerie Heide GmbH/Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2014 r. przez Raffinerie Heide GmbH

(Sprawa C-564/14 P)

(2015/C 034/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Raffinerie Heide GmbH (przedstawiciele: U. Karpenstein i C. Eckart, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 września 2014 r.;
- stwierdzenia nieważności wydanej przez Komisję w dniu 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzji 2013/448/UE⁽²⁾ w zakresie, w jakim w art. 1 ust. 1 tej decyzji w związku z lit. A załącznika I do tego aktu odmówiono wpisania wnoszącej odwołanie do wykazu na podstawie art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE oraz przyznania odpowiadających im wstępnych rocznych ilości uprawnień do emisji przyznanym bezpłatnie względem instalacji wnoszącej odwołanie oznaczonych identyfikatorem DE000000000000010.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach pierwszego zarzutu odwołania wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie jej praw procesowych. W szczególności podnosi ona, że Sąd w żaden sposób nie ustosunkował się do jej zasadniczego – przyznanego na rozprawie przed Sądem – zarzutu, zgodnie z którym Komisja nie zbadała indywidualnie zakomunikowanych jej przez Niemcy szczególnie ciężkich przypadków.
2. W drodze zarzutu drugiego wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd niesłusznie wyszedł z założenia, że wspólnotowy handel emisjami od początku wyklucza uwzględnienie ciężkich przypadków. Tym samym zaskarżony wyrok narusza art. 11 ust. 3 i art. 10 bis dyrektywy 2003/87/WE jak również decyzję Komisji 2011/278.
3. W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd pominął obowiązek Komisji do dokonania wykładni zgodnej z prawami podstawowymi i tym samym dopuścił się naruszenia art. 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).
4. W drodze zarzutu czwartego zarzuca się naruszenie prawa procesowego w formie zafałszowania dowodu, ponieważ Sąd włączył do swoich rozważań przedstawione przez wnoszącą odwołanie dowody istnienia ciężkiego przypadku.
5. Wreszcie, wyrok Sądu stanowi naruszenie praw podstawowych zakotwiczonych w art. 16, 17 w związku z art. 52 ust. 1 Karty. Niesłusznie kwalifikuje on decyzję Komisji jako zgodną z prawem i mającą charakter proporcjonalny.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 240, s. 27).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 października 2014 r. w sprawie T-479/13 Marchiani/Parlament, wniesione w dniu 9 grudnia 2014 r. przez Jean’a-Charlesa Marchianiego

(Sprawa C-566/14 P)

(2015/C 034/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Charles Marchiani (przedstawiciel: adwokat C.-S. Marchiani)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 października 2014 r. w sprawie T-479/13 Jean-Charles Marchiani/Parlament Europejski.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania skarżący podnosi pięć zarzutów:

Po pierwsze, w ocenie skarżącego Sąd naruszył prawo, odmawiając zastosowania w jego przypadku przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. została bowiem wydana z naruszeniem przepisów proceduralnych, jako że była sprzeczna z decyzjami Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. w sprawie przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Decyzja ta została również wydana z naruszeniem zasady kontradyktoryjności oraz zasady poszanowania prawa do obrony.

Po drugie, Sąd naruszył prawo ze względu na to, że uzasadnienie wydanego przez niego wyroku jest wewnętrznie sprzeczne w zakresie, w jakim Sąd nie dopatrywał się uchybień w związku z wydaniem spornej decyzji z dnia 4 lipca 2013 r., opierając się na przepisach dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego (przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet). Z jednej strony decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. była rezultatem błędnego zastosowania przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet, które przestały obowiązywać w 2009 r. Z drugiej strony Sąd, który początkowo odwoływał się do tych przepisów, w dalszej kolejności całkowicie zaprzestał powoływania się na nie, wskazując jako jedyną podstawę prawną rozporządzenie finansowe Unii Europejskiej z 2012 r.

Po trzecie, skarżący zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez przerzucenie ciężaru dowodu wyłącznie na niego.

Po czwarte, Sąd rażąco naruszył zasadę bezstronności, jaką powinien kierować się każdy organ Unii Europejskiej przy wykonywaniu swoich kompetencji. Sąd bowiem w żaden sposób nie wziął pod uwagę funkcji politycznych, jakie wcześniej piastował sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego, który jest autorem spornej decyzji.

Po piąte, skarżący zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. dotyczy zwrotu kwot, które w każdym razie są przedawnione. W ocenie skarżącego naruszenie przez Sąd przepisów dotyczących przedawnienia stanowi pogwałcenie zasady niedziałania aktów wspólnotowych wstecz, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także zasady wydania rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – SP/Komisja

(Sprawy połączone T-472/09 i T-55/10) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Nadużycie władzy i nadużycie proceduralne — Grzywny — Limit przewidziany w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja zmieniająca — Niedopuszczalność]

(2015/C 034/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: SP SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciel: G. Belotti, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: w sprawie T-472/09 początkowo R. Sauer, V. Di Bucci i B. Gencarelli, następnie R. Sauer i R. Striani, pełnomocnicy, wspierani przez M. Morettę, adwokata, a w sprawie T-55/10 początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, następnie R. Sauer i R. Striani, wspierani przez M. Morettę)

Przedmiot

W sprawie T-472/09 żądanie stwierdzenia nieistnienia lub nieważności decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie artykułu 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji, a tytułem dalszego żądania ewentualnego – zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą, jak też w sprawie T-55/10 żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r. zmieniającej decyzję C(2009) 7492 wersja ostateczna.

Sentencja

1) Sprawy T-472/09 i T-55/10 zostają połączone do celów wydania wyroku.

2) W sprawie T-472/09 SP/Komisja:

- stwierdza się nieważność art. 2 decyzji C(2009) 7492 wersja ostateczna Komisji z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie artykułu 65 EWWiS (Sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie) w zakresie, w jakim nakłada solidarnie grzywnę w wysokości 14,35 mln EUR na SP SpA;
- w pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona;
- SP pokrywa połowę własnych kosztów;
- Komisja pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez SP.

3) W sprawie T-55/10 SP/Komisja:

- skarga zostaje odrzucona;
- SP zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Leali i Acciaierie e Ferriere Leali Luigi/Komisja**(Sprawy T-489/09, T-490/09 i T-56/10) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Nadużycie władzy i nadużycie proceduralne — Grzywny — Czas trwania naruszenia — Proporcjonalność — Przedawnienie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja zmieniająca — Niedopuszczalność]

(2015/C 034/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Leali SpA (Odolo, Włochy) (sprawy T-489/09 i T-56/10); oraz Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA (Brescia, Włochy) (sprawy T-490/09 i T-56/10) (przedstawiciel: G. Bellotti, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: w sprawach T-489/09 i T-490/09, początkowo R. Sauer i V. Di Bucci, następnie R. Sauer i B. Gencarelli, a wreszcie R. Sauer i R. Striani, a w sprawie T-56/10, początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, następnie R. Sauer i R. Striani, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata M. Moretta)

Przedmiot

W sprawach T-489/09 i T-490/09 żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie) i ewentualnie – żądania obniżenia kwoty grzywny nałożonej na skarżące, a w sprawie T-56/10 żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r. zmieniającej decyzję C (2009) 7492 wersja ostateczna.

Sentencja

- 1) Sprawy T-489/09, T-490/09 i T-56/10 zostają połączone do celów wydania niniejszego wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone.
- 3) W sprawie T-489/09 Leali SpA zostaje obciążona kosztami.
- 4) W sprawie T-490/09 Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA zostają obciążone kosztami.
- 5) W sprawie T-56/10 Leali i Acciaierie e Ferriere Leali Luigi zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – IRO/Komisja**(Sprawa T-69/10) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Badanie sprawy — Określenie rynku — Naruszenie art. 65 EWWiS — Grzywny — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność]

(2015/C 034/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Industrie Riunite Odolesi SpA (IRO) (Odolo, Włochy) (przedstawiciele: A. Giardina i P. Tomassi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, następnie R. Sauer, R. Striani i T. Vecchi, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata P. Manziniego)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), uzupełnionej i zmienionej decyzją Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w której Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę w wysokości 3,58 mln EUR z tytułu naruszenia art. 65 ust. 1 EWWiS.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Industrie Riunite Odolesi SpA (IRO) zostaje obciążona kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Feralpi/Komisja

(Sprawa T-70/10) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Brak kompetencji — Podstawa prawna — Naruszenie prawa do obrony — Zasady dobrej administracji, proporcjonalności i równości broni — Kryteria przypisania — Określenie rynku — Naruszenie art. 65 EWWiS — Grzywny — Przedawnienie — Waga — Czas trwania]

(2015/C 034/24)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Feralpi Holding SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: G. Roberti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, następnie R. Sauer, R. Striani i T. Vecchi, a wreszcie R. Sauer i T. Vecchi, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata P. Manziniego)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w której Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę w wysokości 10,25 mln EUR z tytułu naruszenia art. 65 ust. 1 EWWiS.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Feralpi Holding SpA zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Riva Fire/Komisja

(Sprawa T-83/10) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kęgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Kompetencje Komisji — Podstawa prawna — Zasięgnięcie opinii komitetu doradczego ds. praktyk ograniczających konkurencję i pozycji dominującej — Prawo do obrony — Określenie rynku geograficznego — Stosowanie zasady lex mitior — Naruszenie art. 65 EWWiS — Grzywny — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność — Stosowanie komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r.]

(2015/C 034/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Riva Fire SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: M. Merola, M. Pappalardo i T. Ubaldi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, następnie R. Sauer i R. Striani, a wreszcie R. Sauer, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata P. Manziniego)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., a tytułem żądania ewentualnego – obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Kwota grzywny nałożonej na Riva Fire SpA zostaje ustalona na 26 093 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Riva Fire pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję Europejską. Komisja pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Alfa Acciai/Komisja(Sprawa T-85/10) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kęgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Nadużycie władzy — Prawo do obrony — Jednolite i ciągle naruszenie — Grzywny — Ustalenie kwoty wyjściowej — Okoliczności łagodzące — Czas trwania postępowania administracyjnego]

(2015/C 034/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alfa Acciai SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: D. Fosselard, S. Amoruso i L. Vitolo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Sauer i B. Gencarelli, następnie R. Sauer i R. Striani, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata P. Manziniego)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej naruszenie przez skarżącą art. 65 EWWiS i nakłada na nią grzywnę w wysokości 7,175 mln EUR, a tytułem żądania ewentualnego – obniżenie kwoty tej grzywny.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Alfa Acciai SpA zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Ferriere Nord/Komisja(Sprawa T-90/10) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kęgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Kompetencje Komisji — Prawo do obrony — Stwierdzenie naruszenia — Grzywny — Powrót do naruszenia — Okoliczności łagodzące — Współpraca — Nieograniczone prawo orzekania]

(2015/C 034/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferriere Nord SpA (Osoppo, Włochy) (przedstawiciele: W. Viscardini i G. Donà, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, następnie M. Sauer i R. Striani, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata M. Moretta)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., a tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie częściowej nieważności tej decyzji i obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Kwota grzywny nałożonej na Ferriere Nord SpA zostaje ustalona na 3 421 440 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Ferriere Nord pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję Europejską. Komisja pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Lucchini/Komisja

(Sprawa T-91/10) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Podstawa prawna — Prawo do obrony — Grzywny — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące — Uwzględnienie wyroku uchylającego wydanego w sprawie związanej]

(2015/C 034/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Lucchini SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: początkowo M. Delfino, J.-P. Gunther, E. Bigi, C. Breuvert i L. De Sanctis, następnie J.-P. Gunther, E. Bigi, C. Breuvert i D. Galli, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, pełnomocnicy, wspierani przez M. Morettę, adwokata, następnie M. Sauer i R. Striani, pełnomocnicy, wspierani przez M. Morettę)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieistnienia lub nieważności decyzji Komisji C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 2 wspomnianej decyzji, tytułem dalszego żądania ewentualnego – obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Lucchini SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti/Komisja**(Sprawa T-92/10) ⁽¹⁾**

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek prętów zbrojeniowych prostych lub w kręgach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Ustalanie cen i terminów płatności — Ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub sprzedaży — Nadużycie władzy — Prawo do obrony — Jednolite i ciągłe naruszenie — Grzywny — Ustalenie kwoty wyjściowej — Okoliczności łagodzące — Czas trwania postępowania administracyjnego]

(2015/C 034/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferriera Valsabbia SpA (Odolo, Włochy) i Valsabbia Investimenti SpA (Odolo) (przedstawiciele: D. Fosselard, S. Amoruso i L. Vitolo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo R. Sauer i B. Gencarelli, następnie R. Sauer i R. Striani, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata P. Manziniego)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 65 EWWiS (sprawa COMP/37.956 – Pręty zbrojeniowe okrągłe, ponowne przyjęcie), zmienionej decyzją Komisji C (2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r., w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej naruszenie art. 65 EWWiS przez skarżące i nakłada na nie na zasadzie odpowiedzialności solidarnej grzywnę w wysokości 10,25 mln EUR, a tytułem żądania ewentualnego – obniżenie kwoty tej grzywny.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ferriera Valsabbia SpA i Valsabbia Investimenti SpA zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 10 grudnia 2014 r. – ONP i in./Komisja**(Sprawa T-90/11) ⁽¹⁾**

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Francuski rynek analiz biomedycznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Związek przedsiębiorstw — Izba zawodowa — Przedmiot kontroli i dochodzenia — Warunki stosowania art. 101 TFUE — Naruszenie ze względu na cel — Cena minimalna i przeszkody w rozwoju grup laboratoriów — Jednolite i ciągłe naruszenie — Dowód — Błędy w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia prawa — Kwota grzywny — Punkt 37 wytycznych z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Nieograniczone prawo orzekania)

(2015/C 034/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ordre national des pharmaciens (ONP) (Paryż, Francja); Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP) (Paryż); i Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG) (Paryż) (przedstawiciele: O. Saumon, L. Defalque, T. Bontinck i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castilla Contreras, C. Giolito, B. Mongin i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Labco (Paryż, Francja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis, M. Coppet i B. Dederichs, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2010) 8952 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 [TFUE] (sprawa 39510 – LABCO/ONP) i ewentualnie – żądanie obniżenia kwoty grzywny.

Sentencja

- 1) Kwota grzywny podlegająca zapłacie na zasadzie odpowiedzialności solidarnej, nałożona na *Ordre national des pharmaciens* (ONP), *Conseil national de l'Ordre des pharmaciens* (CNOP) i *Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens* (CCG) w art. 3 decyzji C (2010) 8952 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 [TFUE] (sprawa 39510 – Labco/ONP) zostaje ustalona na 4,75 mln EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez ONP, CNOP i CCG.
- 4) ONP, CNOP i CCG pokrywają dziewięć dziesiątych własnych kosztów.
- 5) Labco pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 173 z 11.6.2011.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – BelTechExport przeciwko Radzie

(Sprawa T-438/11) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym)

(2015/C 034/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BelTechExport ZAO (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci V. Vaitkutė Pavan, A. Smaliukas, E. Matulionyte, T. Milašauskas, oraz M. Shenk, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i F. Naert, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf i E. Paasivirta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 25), rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 1), decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 17), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 8), decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi (Dz.U. L 285, s. 1), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 307, s. 7), decyzji Rady 2013/534/WPZiB z dnia 29 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2012/642/WPZiB (Dz.U. L 288, s. 69), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1054/2013 z dnia 29 października 2013 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 288, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi, rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi, decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi w zakresie, w jakim dotyczą one BelTechExport ZAO.
- 2) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy ona decyzji Rady 2013/534/WPZiB z dnia 29 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2012/642, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1054/2013 z dnia 29 października 2013 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez BelTechExport.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Sport-pari przeciwko Radzie

(Sprawa T-439/11) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Błąd w ocenie)

(2015/C 034/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sport-pari ZAO (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci V. Vaitkutė Pavan, A. Smaliukas, E. Matulionyte i T. Milašauskas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Naert i M. Bishop, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf i E. Paasivirta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 25), rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 1), decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 17), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 8), decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi (Dz.U. L 285, s. 1), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 307, s. 7) w zakresie, w jakim te akty dotyczą strony skarżącej.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi, rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi, decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi w zakresie, w jakim dotyczą one Sport-pari ZAO.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Sport-pari.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – BT Telecommunications przeciwko Radzie

(Sprawa T-440/11) (¹)

**(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi —
Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym —
Błąd w ocenie)**

(2015/C 034/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BT Telecommunications PUE (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci V. Vaitkutė Pavan, A. Smaliukas, E. Matulionyte i T. Milašauskas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Naert i M. Bishop, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf i E. Paasivirta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 25), rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 1), decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 17), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 8), decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi (Dz.U. L 285, s. 1), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 307, s. 7), decyzji Rady 2013/534/WPZiB z dnia 29 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2012/642/WPZiB (Dz.U. L 288, s. 69), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1054/2013 z dnia 29 października 2013 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 288, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżące.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi, rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi, decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi w zakresie, w jakim dotyczą one BT Telecommunications PUE.
- 2) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy ona decyzji Rady 2013/534/WPZiB z dnia 29 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2012/642, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1054/2013 z dnia 29 października 2013 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez BT Telecommunications.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Peftiev przeciwko Radzie**(Sprawa T-441/11) ⁽¹⁾****(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Białorusi — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Błąd w ocenie)**

(2015/C 034/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżący: Vladimir Peftiev (Władimir Pieftiew) (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci V. Vaitkutė Pavan, A. Smaliukas, E. Matulionyte, T. Milašauskas, oraz M. Shenk, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i F. Naert, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf i E. Paasivirta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 25), rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 1), decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 17), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 265, s. 8), decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi (Dz.U. L 285, s. 1), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 307, s. 7), decyzji Rady 2013/534/WPZiB z dnia 29 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2012/642/WPZiB (Dz.U. L 288, s. 69), a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1054/2013 z dnia 29 października 2013 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 288, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi, rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi, decyzji Rady 2011/666/WPZiB z dnia 10 października 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1000/2011 z dnia 10 października 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi, decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi, a także rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi w zakresie, w jakim dotyczą one Vladimira Peftieva.
- 2) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy ona, po pierwsze, decyzji Rady 2013/534/WPZiB z dnia 29 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2012/642, oraz po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1054/2013 z dnia 29 października 2013 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi.

- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez V. Peftieva.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 10 grudnia 2014 r. – Novartis/OHIM – Dr Organic (BIOCERT)

(Sprawa T-605/11) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BIOCERT — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy BIOCEF — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 034/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat M. Douglas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: pełnomocnik A. Folliard-Monguiral)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Dr Organic Ltd (Swansea, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 września 2011 r. (sprawa R 1030/2010-4) dotyczącą postępowania w sprawie Novartis AG a Dr Organic Ltd.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 28 września 2011 r. (sprawa R 1030/2010-4).
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Inter-Union Technohandel/OHIM – Gumersport Mediterranea de Distribuciones (PROFLEX)

(Sprawa T-278/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PROFLEX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy PROFEX — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 034/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Inter-Union Technohandel GmbH (Landau in der Pfalz, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci K. Schmidt-Hern i A. Feutlinske)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Gumersport Mediterranea de Distribuciones, SL (Barcelona, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 marca 2012 r. (sprawa R 413/2011-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Inter-Union Technohandel GmbH a Gumersport Mediterranea de Distribuciones, SL.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 27 marca 2012 r. (sprawa R 413/2011-2).
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisja

(Sprawa T-476/12) ⁽¹⁾

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Dokumenty dotyczące usytuowanych w Niemczech instalacji skarżącej objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Częściowa odmowa dostępu — Informacje o środowisku — Artykuł 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Sprzeciw zgłoszony przez państwo członkowskie — Artykuł 4 ust. 3 i 5 rozporządzenia nr 1049/2001)

(2015/C 034/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (Akwizgran, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Altenschmidt i C. Dittrich)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Costa de Oliveira i H. Krämer, a następnie H. Krämer i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, dorozumianej decyzji Komisji z dnia 4 września 2012 r., a także, posiłkowo, dorozumianej decyzji Komisji z dnia 25 września 2012 r., a po drugie, decyzji Komisji z dnia 17 stycznia 2013 r. o odmowie udzielenia pełnego dostępu do wykazu przekazanego Komisji przez Republikę Federalną Niemiec w ramach procedury przewidzianej w art. 15 ust. 1 decyzji Komisji 2011/278/WE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1), w zakresie, w jakim dokument ten zawiera informacje na temat określonych instalacji skarżącej usytuowanych na terytorium Niemiec, dotyczące tymczasowych przydziałów, a także działalności i poziomów zdolności produkcyjnych w odniesieniu do emisji dwutlenku węgla (CO₂) w latach 2005–2010, wydajności instalacji oraz rocznych uprawnień do emisji przyznanых tymczasowo dla okresu przypadającego na lata 2013–2013.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Sherwin-Williams Sweden/OHIM – Akzo Nobel Coatings International (ARTI)

(Sprawa T-12/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego ARTI — Wcześniejszy słowny znak towarowy Beneluksu ARTITUDE i rejestracja międzynarodowa wcześniejszego znaku towarowego Beneluksu ARTITUDE — Odmowa rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Identyczne i wysoce podobne towary — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 034/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sherwin-Williams Sweden AB (Märsta, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat L.-E. Ström)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Akzo Nobel Coatings International BV (Arnhem, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 października 2012 r. (sprawa R 2085/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Akzo Nobel Coatings International BV a Sherwin-Williams Sweden Group AB.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sherwin-Williams Sweden AB zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Netherlands Maritime Technology Association/Komisja

(Sprawa T-140/13) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Hiszpański system wcześniejszej amortyzacji określonych aktywów nabytych w drodze leasingu finansowego — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Brak wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Poważne trudności — Okoliczności i czas trwania badania wstępnego — Niewystarczający i niekompletny charakter badania)

(2015/C 034/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Netherlands Maritime Technology Association, dawniej Scheepsbouw Nederland (Rotterdam, Niemcy) (przedstawiciele: K. Struckmann, adwokat, i G. Forwood, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Afonso, L. Flynn i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: N. Díaz Abad i A. Sampol Pucurull, abogados del Estado)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA (12/N) 34736 w przedmiocie wdrożenia przez Królestwo Hiszpanii systemu podatkowego umożliwiającego wcześniejszą amortyzację określonych aktywów nabytych w drodze leasingu finansowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako bezzasadna.
- 2) Netherlands Maritime Technology Association pokrywa własne koszty, jak również te poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – DTL Corporación/OHIM – Vallejo Rosell (Generia)

(Sprawa T-176/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Generia — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Generalia generación renovable — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 63 ust. 1 i art. 75 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 034/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: DTL Corporación, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Zuazo Araluze)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Mar Vallejo Rosell (Pinto, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 stycznia 2013 r. (sprawa R 661/2012-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Mar Vallejo Rosell a DTL Corporación, SL.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DTL Corporación, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – PP Nature-Balance Lizenz/Komisja**(Sprawa T-189/13) ⁽¹⁾****(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Substancja czynna „tolperryzon” — Artykuł 116 dyrektywy 2001/83/WE — Decyzja Komisji nakazująca państwom członkowskim zmianę krajowych pozwoleń na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zawierających daną substancję czynną — Ciężar dowodu — Proporcjonalność)**

(2015/C 034/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* PP Nature-Balance Lizenz GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: M. Ambrosius, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B.-R. Killmann i M. Šimerdová, następnie B.-R. Killmann i A. Sipos, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Stwierdzenie w części nieważności decyzji wykonawczej Komisji K(2013)369 (wersja ostateczna) z dnia 21 stycznia 2013 r. dotyczącej pozwoleń na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zawierających substancję czynną „tolperryzon” w kontekście zastosowania art. 31 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PP Nature-Balance Lizenz GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 164 z 8.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Capella/OHIM – Oribay Mirror Buttons (ORIBAY)**(Sprawa T-307/13) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy ORIBAY ORiginal Buttons for Automotive Yndustry — Dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku)**

(2015/C 034/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* Capella EOOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciele: początkowo M. Holtorf, następnie A. Theis oraz w końcu F. Henkel, adwokaci)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo G. Schneider, następnie J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)*Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem:* Oribay Mirror Buttons, SL (San Sebastián, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Velázquez Ibáñez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 marca 2013 r. (sprawa R 164/2012-4) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Capellą EOOD a Oribay Mirror Buttons, SL.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 22 marca 2013 r. (sprawa R 164/2012-4).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Capellę EOOD.
- 3) Oribay Mirror Buttons, SL pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Nanu-Nana Joachim Hoepp/OHIM –Vincici Hoteles (NAMMU)

(Sprawa T-498/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy NAMMU — Względna podstawa odmowy rejestracji — Dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i zasady 22 ust. 2 – 4 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]

(2015/C 034/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nanu-Nana Joachim Hoepp GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Nordemann, T. Boddien i M. Maier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: pełnomocnik J. Crespo Carrillo)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Vincici Hoteles, SA (Alcobendas, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 czerwca 2013 r. (sprawa R 611/2012-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia między Nanu-Nana Joachim Hoepp GmbH & Co. KG a Vincici Hoteles SA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Nanu-Nana Joachim Hoepp GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 grudnia 2014 r. – Leder & Schuh International przeciwko OHIM – Epple (VALDASAAR)

(Sprawa T-519/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego VALDASAAR — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy Val d'Azur — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 034/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Leder & Schuh International AG (Salzburg, Austria) (przedstawiciel: adwokat S. Korn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Druga strona postępowania przed izbą odwoławczą OHIM: Valerie Epple (Bronnen, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 lipca 2013 r. (sprawa R 719/2012-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Valerie Epple a Leder & Schuh International AG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Leder & Schuh International AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2014 r. – Oracle America/OHIM – Aava Mobile (AAVA CORE)

(Sprawa T-618/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego AAVA CORE — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy JAVA i powszechnie znany w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej znak towarowy JAVA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak prawdopodobieństwa skojarzenia — Związek między oznaczeniami — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 034/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oracle America, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat T. Heydn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. Bullock i N. Bambara, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Aava Mobile Oy (Oulu, Finlandia)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 września 2013 r. (sprawa R 1369/2012-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Oracle America, Inc. a Aava Mobile Oy.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Oracle America, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2014 r. – Combaro/Komisja**(Sprawa T-752/14)**

(2015/C 034/46)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Combaro SA (Lozanna, Szwajcaria) (przedstawiciel: D. Ehle, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2014 r. (REM 05/2013) dotyczącej oddalenia wniosku o umorzenie należności celnych przywozowych w wysokości 461 415,12 EUR,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi, że cła pobrane retrospektywnie w związku z przywozem tkanin lnianych z Łotwy w latach 1999 – 2002 powinny zostać umorzone na podstawie art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) ze względu na wystąpienie szczególnych okoliczności. Jako szczególne okoliczności przytacza ona ciężkie naruszenia obowiązków przez łotewski urząd celny, ciężkie naruszenie obowiązków przez Komisję Europejską i OLAF oraz poważne zaniedbanie niemieckich organów celnych. Jej zdaniem okoliczności te nie wynikają z oczywistego niedbalstwa z jej strony.

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2014 r. – Efler i in./Komisja**(Sprawa T-754/14)**

(2015/C 034/47)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Michael Efler (Berlin, Niemcy), Pedro De Birtó E. Abreu Krupenski (Lizbona, Portugalia), Susan Vance George (Paryż, Francja), Otto Jaako Kronqvist (Helsinki, Finlandia), Blanche Léonie Denise Weber (Luksemburg, Luksemburg), John Jephson Hilary (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Ileana-Lavinia Andrei (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: profesor B. Kempen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2014)6501 z dnia 10 września 2014 r. w sprawie odmowy rejestracji europejskiej inicjatywy obywatelskiej „STOP TTIP”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz kosztami ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 4 TUE oraz art. 2 pkt 1 i art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011⁽¹⁾ polegające na tym, że Komisja przyjęła, że planowana inicjatywa obywatelska nie wchodzi w zakres kompetencji Komisji.
 - Skarżący w tym miejscu podnoszą, że uzasadnienie Komisji, iż zamierzone zalecenie Komisji co do cofnięcia mandatu do negocjacji w przedmiocie „Transatlantic Trade and Investment Partnership” (TTIP) nie dotyczy aktu prawnego w rozumieniu art. 11 ust. 4 TFUE jest błędne. Zarówno bowiem udzielenie mandatu do negocjacji, jak i jego cofnięcie są decyzjami Rady w rozumieniu art. 288 ust. 4 TFUE, stanowiącymi równocześnie „akty prawne” w w rozumieniu art. 11 ust. 4 TFUE.
 - Skarżący podnoszą następnie, że dalsze uzasadnienie Komisji, zgodnie z którym inicjatywa obywatelska przeciwko „Comprehensive Economic and Trade Agreement” (CETA) i TTIP nie może być wnioskowana, że Komisja nie kieruje zalecenia względem Rady co do przyjęcia każdorazowo wynegocjowanych umów międzynarodowych oraz że nie można wymagać, aby zaleciła nieprzyjęcie w danym wypadku wynegocjowanych umów, jest błędne.
 - Skarżący ponadto podnoszą, że odmowa rejestracji inicjatywy obywatelskiej „STOP-TTIP” jest również z tego względu niezgodna z prawem, że w każdym razie planowana inicjatywa proponowana inicjatywa obywatelska nie wykracza „w sposób oczywisty” zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 211/2011 poza kompetencje Komisji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnej zasady dobrej administracji w rozumieniu art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz nakazu równego traktowania z art. 20 tej samej Karty
 - Zdaniem skarżących Komisja naruszyła te zasady w ten sposób, że w przypadku skarżących odmówiła rejestracji inicjatywy obywatelskiej skierowanej przeciwko TTIP i CETA, mimo że wcześniej zarejestrowała inicjatywę obywatelską („inicjatywa Swiss-Out”) skierowaną na wypowiedzeniu umowy ze Szwajcarią o swobodzie przemieszczania się.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. L 65, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2014 r. – Legakis i in./Rada

(Sprawa T-765/14)

(2015/C 034/48)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Georgios Legakis, Myrto Panagiota Legaki, Maria Legaki i Melina Legaki (Palaio Faliro, Grecja) (przedstawiciele: B. Christianos, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżących kwoty w wysokości 1 991 194,40 EUR jako odszkodowania za szkodę wyrządzoną im przez niezgodne z prawem akty pozwanej, wraz z odsetkami od dnia pozbawienia ich niezgodnie z prawem należących do nich depozytów (29 marca 2013 r.) do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie oraz odsetek za zwłokę od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia pełnej zapłaty;
- tytułem żądania ewentualnego zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżących 95 % wskazanej powyżej kwoty to znaczy kwoty w wysokości 1 891 634,68 EUR jako odszkodowania za szkodę wyrządzoną im przez niezgodne z prawem akty pozwanej, wraz z odsetkami od dnia pozbawienia ich niezgodnie z prawem należących do nich depozytów (29 marca 2013 r.) do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie oraz odsetek za zwłokę od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia pełnej zapłaty;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego określenie kwoty, którą pozwana ma zapłacić skarżącym tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną im przez niezgodne z prawem akty pozwanej;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego ze skarżących kwoty w wysokości 20 000 EUR (to znaczy w sumie kwoty w wysokości 80 000 EUR), jako zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną im z uwagi na naruszenie zasady równego traktowania;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego ze skarżących kwoty w wysokości 20 000 EUR (to znaczy w sumie kwoty w wysokości 80 000 EUR), jako zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną im z uwagi na naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE żądają, aby Sąd, posiadający jurysdykcję na mocy art. 268 TFUE, zasądził odszkodowania za szkodę jaką ponieśli oni z uwagi na niezgodne z prawem zachowanie pozwanej.

Skarżący twierdzą, że szkoda ta nastąpiła gdy pozwana wykraczając poza zakres przysługujących jej kompetencji i z naruszeniem prawa wtórnego Unii oraz ogólnych zasad prawa Unii, narzuciła, a w rezultacie spowodowała, obniżenie depozytów bankowych skarżących w Cyprus Popular Bank Public Co Ltd. (Laiki Bank), a w każdym razie przyczyniła się do tego.

W szczególności skarżący twierdzą, że pozwana działała z naruszeniem następujących praw podstawowych i ogólnych zasad prawa Unii:

- po pierwsze, z naruszeniem prawa własności;
- po drugie, z naruszeniem zasady równego traktowania, oraz
- po trzecie, z naruszeniem prawa skarżących do ochrony sądowej i zasady pewności prawa.

Skarżący podnoszą, że spełnione są przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej pozwanej, wymienione w orzecznictwie w celu zasądzenia odszkodowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2014 r. – El Corte Inglés/OHIM – STD Tekstil (MOTORTOWN)

(Sprawa T-785/14)

(2015/C 034/49)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Rivas Zurdo i M. Toro Gordillo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: STD Tekstil Limited Sirketi (Istambuł, Turcja)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „MOTORTOWN” – zgłoszenie nr 10 351 931

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 września 2014 r. w sprawie R 1960/2013-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalając odwołanie zgłaszającego, potwierdza decyzję Wydziału Sprzeciwów o częściowym uwzględnieniu sprzeciwu B 1 951 774 i częściowej odmowie rejestracji graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 10 351 931 „MOTORTOWN”; oraz
- obciążenie strony lub stron przeciwnych, które przeciwstawią się niniejszej skardze, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 .

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Hassan/Rada

(Sprawa T-790/14)

(2015/C 034/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Samir Hassan (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat L. Pettiti)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE):
 - decyzji wykonawczej Rady 2014/678/WPZiB z dnia 26 września 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w zakresie, w jakim nazwisko Samira Hassana umieszczono w wykazie zawartym w załączniku do wspomnianej decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1013/2014 z dnia 26 września 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim nazwisko Samira Hassana umieszczono w wykazie zawartym w załączniku II do Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- orzeczenie, że skutki aktów, których nieważność stwierdzono, staną się ostateczne;

- naprawienie na podstawie art. 168 TFUE i 340 TFUE szkody poniesionej przez S. Hassana w następstwie przyjęcia wobec niego wyżej wymienionych środków ograniczających i z tego tytułu
- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Rady Unii Europejskiej za poniesioną i przyszłą szkodę majątkową oraz za krzywdę;
- zasądzenie na rzecz S. Hassana kwoty 250 000 EUR miesięcznie, poczynawszy od dnia 1 września 2011 r. do chwili zadośćuczynienia poniesionej przez niego krzywdzie;
- zasądzenie na rzecz S. Hassana symbolicznej kwoty jednego (1) EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę;
- nakazanie Radzie Unii Europejskiej naprawienia przyszłej szkody materialnej;
- w każdym wypadku obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczenia się przez Radę oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznej i wynikającego stąd naruszenia przez nią prawa, ponieważ Rada umieściła nazwisko skarżącego w wykazach osób i podmiotów, do których stosują się środki ograniczające, na podstawie twierdzeń niepopartych dowodami w stopniu wymaganym prawem.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności i zasady proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności skarżącego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego z powodu bezprawnych środków przyjętych wobec niego przez Radę.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Bensarsa przeciwko Komisji i EIOD

(Sprawa T-791/14)

(2015/C 034/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: Faouzi Bensarsa (Abu Zabi, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: adwokat S.A. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 25 lutego 2014 r. przyjętej przez Dyрекcję ds. Bezpieczeństwa;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 października 2014 r. przyjętej w sposób dorozumiany przez EIOD;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia decyzji Komisji z dnia 25 lutego 2014 r.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia decyzji EIOD, ponieważ jest ona dorozumiana i jej uzasadnienia nie można wywieść ani z jej kontekstu, ani z decyzji z dnia 25 lutego 2014 r.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 ⁽¹⁾.

Skarżący podnosi, że brak odpowiedzi EIOD stanowi naruszenie obowiązku poinformowania podmiotu danych określonego w art. 46 lit. a) i art. 20 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2014 r. – Gervais Danone/OHIM – San Miguel (B'lue)

(Sprawa T-803/14)

(2015/C 034/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Compagnie Gervais Danone (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Lakits)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: San Miguel, Fábricas de Cerveza y Malta, SA (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „B'lue” – zgłoszenie nr 10 549 509

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 września 2014 r. w sprawie R 1382/2013-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania oraz drugiej strony postępowania przed izbą odwoławczą kosztami postępowania przed OHIM.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2014 r. – Stagecoach Group/OHIM (MEGABUS.COM)

(Sprawa T-805/14)

(2015/C 034/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stagecoach Group plc (Perth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat G. Jacobs)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „MEGABUS.COM” – zgłoszenie nr 11 131 216

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 października 2014 r. w sprawie R 1894/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 11 131 216 „MEGABUS.COM” dla wszystkich towarów i usług, albo częściowej rejestracji dla tych samych towarów i usług;
- alternatywnie, nakazanie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 11 131 216 „MEGABUS.COM” przynajmniej częściowo w odniesieniu do „świadczenia usług przewozu pasażerskiego”, dla których przedstawiono dowody uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2015 r. – Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska

(Sprawa T-808/14)

(2015/C 034/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: adwokat A. Rubio González)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA 27408 (C 24/2010) EX NN 37/2010, EX CP 19/2009) przyznanej przez władze Kastylii-La Manchy na rozwinięcie naziemnej telewizji cyfrowej na odległych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii-La Manchy.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE z uwagi na nieistnienie korzyści gospodarczej dla podmiotów, które prowadzą działalność gospodarczą, brak selektywności środka i brak zakłócenia konkurencji.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ponieważ nie wykazano, że naruszono zasadę neutralności technologicznej.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia postępowania w dziedzinie pomocy państwa z uwagi na uchybienia, jakie miały miejsce w postępowaniu.
 4. Zarzut czwarty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, równości, proporcjonalności i pomocniczości w związku z art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – CZ/ESMA

(Sprawa F-80/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Zatrudnienie — Personel tymczasowy — Przedłużenie okresu próbnego — Zwolnienie po okresie próbnym)

(2015/C 034/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CZ (przedstawiciele: adwokaci O. Kress i S. Bassis)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) (przedstawiciele: R. Vasileva, pełnomocnik, wspierana przez adwokatów D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie przedłużenia okresu próbnego skarżącego oraz wydanej następnie decyzji w sprawie jego zwolnienia, a po drugie, żądanie naprawienia poniesionej według twierdzeń skarżącego szkody.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 2) Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez CZ.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013, s. 51.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – DE/EMA

(Sprawa F-103/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego EMA — Sprawozdania z oceny — Żądanie stwierdzenia nieważności — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie norm proceduralnych — Brak)

(2015/C 034/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DE (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Blot)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (przedstawiciele: S. Marino, T. Jablonski i N. Rampal Olmedo, pełnomocnicy, adwokaci D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za okres od dnia 15 września 2010 r. do dnia 15 września 2012 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DE pokrywa własne koszty postępowania oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Europejską Agencję Leków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013, s. 41.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – Colart i in./
Parlament**

(Sprawa F-31/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Reprezentacja personelu — Komitet pracowniczy — Wybory do komitetu pracowniczego — Przepisy dotyczące reprezentacji personelu Parlamentu Europejskiego — Kompetencje komisji skrutacyjnej — Postępowanie w sprawie zażaleń przed komisją skrutacyjną — Ogłoszenie wyników wyborów — Złożenie zażalenia do komisji skrutacyjnej — Artykuł 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Brak uprzedniego zażalenia do organu powołującego — Wniesienie sprawy bezpośrednio do Sądu — Niedopuszczalność)

(2015/C 034/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Colart (Bastogne, Belgia) i in. (przedstawiciel: adwokat A. Salerno)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: O. Caisou-Rousseau i S. Alves, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności wyborów do komitetu pracowniczego Parlamentu Europejskiego przeprowadzonych jesienią 2013 r., a których wyniki zostały ogłoszone w dniu 28 listopada 2013 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) P. Colart i inni skarżący, których nazwiska wymienione są w załączniku, pokrywają połowę własnych kosztów.
- 3) Parlament Europejski pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony połową kosztów poniesionych przez skarżących.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014, s. 45.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. – Luigi Macchia/Komisja

(Sprawa F-63/11 RENV) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personnel tymczasowy — Przekazanie sprawy do Sądu po uchyleniu rozstrzygnięcia — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Uznanie administracyjne — Oczywisty błąd w ocenie — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście bezzasadna)

(2015/C 034/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Macchia (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues, A. Blot i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Komisja (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji o nieprzedłużeniu zawartej ze skarżącym umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego w rozumieniu art. 2 lit. a) regulaminu pracowniczego.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w części oddalona jako oczywiście bezzasadna.
- 2) L. Macchia pokrywa własne koszty postępowania w sprawach F 63/11, T 368/12 P i F 63/11 RENV oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawach F 63/11 i F 63/11 RENV.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty w sprawie T 368/12 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 30.7.2011, s. 32.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – Iliopoulou/Europol

(Sprawa F-21/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel Europolu — Konwencja o Europolu — regulamin pracowniczy Europolu — Decyzja 2009/371/WSiSW — Zastosowanie WZIP do pracowników Europolu — Nieprzedłużenie umowy o pracę na czas określony w charakterze członka personelu tymczasowego — Odmowa zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w charakterze członka personelu tymczasowego)

(2015/C 034/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hariklia Iliopoulou (Wassenaar, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat J.J. Ghosez)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (przedstawiciele: J. Arnould i D. Neumann, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzedłużeniu na czas nieokreślony umowy skarżącej o pracę na czas określony i zasądzenie od Europolu na jej rzecz kwoty stanowiącej różnicę między wynagrodzeniem, do którego miałaby prawo, gdyby pozostała zatrudniona w jego służbach, a pobieranym przez nią zasiłkiem dla bezrobotnych lub jakimkolwiek innym świadczeniem zastępczym.

Sentencja postanowienia

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Europejski Urząd Policji pokrywa własne koszty postępowania oraz zostaje obciążony połową kosztów poniesionych przez H. Iliopoulou.*
- 3) *Hariklia Iliopoulou pokrywa połowę własnych kosztów.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014, s. 42.

**Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 10 grudnia 2014 r. –
Turkington/Komisja**

(Sprawa F-127/14)

**(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych
w krajowym systemie emerytalnym — Brak zakwestionowania propozycji dotyczącej liczby dodatkowych
lat służby uprawniających do emerytury w terminie — Brak nowej istotnej okoliczności faktycznej —
Oczywista niedopuszczalność)**

(2015/C 034/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Stephen Turkington (Trewir, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Salerno)

Strona pozwana: Komisja (przedstawiciele: J. Currall et G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji w sprawie przeprowadzenia ponownego obliczenia liczby dodatkowych lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury nabytych przez stronę skarżącą w ramach systemu emerytalnego Unii zgodnie z nowymi ogólnymi przepisami wykonawczymi do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników.

Sentencja postanowienia

- 1) *Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.*
- 2) *S. Turkington pokrywa własne koszty.*

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2014 r. – ZZ przeciwko ESDZ

(Sprawa F-126/14)

(2015/C 034/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Tallent)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę w ramach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych utrzymującej w mocy pułap zwrotu kosztów przeprowadzki skarżącego z jego państwa pochodzenia, Czarnogóry.

Żądania strony skarżącej

- Bezwarunkowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wydanej przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę z dnia 23 lipca 2014 r., doręczonej w dniu 1 sierpnia 2014 r.;
- stwierdzenie, że ZZ zostaną zwrócone faktyczne koszty poniesione z tytułu przeprowadzki w wysokości 17 940 EUR;
- pomocniczo, stwierdzenie, że ZZ zostaną zwrócone faktyczne koszty poniesione z tytułu przeprowadzki w wysokości 7 960 EUR;
- stwierdzenie, że całość kosztów postępowania pokrywa Europejska Służba Działań Zewnętrznych.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2014 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-128/14)

(2015/C 034/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Vogel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego w sprawie nałożenia na skarżącego kary dyscyplinarnej w postaci odroczenia awansu na wyższy stopień na okres 12 miesięcy.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, w którego skład weszło trzech dyrektorów generalnych Komisji, z dnia 23 grudnia 2013 r. w sprawie nałożenia na skarżącego kary dyscyplinarnej w postaci odroczenia awansu na wyższy stopień na okres 12 miesięcy, który to okres rozpoczął bieg w dniu 31 grudnia 2013 r., na podstawie art. 9 ust. 1 lit. c) załącznika IX do regulaminu pracowniczego;
- o ile zajdzie taka potrzeba, również stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 22 lipca 2014 r., na mocy której oddalono zażalenie złożone przez skarżącego w dniu 21 marca 2014 r. kwestionujące ww. karę dyscyplinarną z dnia 23 grudnia 2013 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 101 regulaminu postępowania, a w szczególności niezbędnymi kosztami poniesionymi na cele postępowania, takimi jak koszty podróży i pobytu, jak również wynagrodzeniem adwokata na podstawie art. 105 lit. c) tego samego regulaminu.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2014 r. – ZZ/Parlament Europejski**(Sprawa F-130/14)**

(2015/C 034/63)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: D. Bergin, solicitor)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o potrąceniu z emerytury skarżącego kwoty alimentów, jakie skarżący zobowiązany jest płacić swojej byłej żonie, która to decyzja w ocenie skarżącego jest niezgodna z wyrokiem sądu krajowego wydanym w postępowaniu rozwodowym.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej zmiany uprawnień nr 13.
- zasądzenie odszkodowania i zwrotu kosztów postępowania w wysokości 275 000 EUR, co obejmuje koszty i wydatki poniesione przez skarżącego w związku z postępowaniem, a także straty poniesione przez skarżącego ze względu na to, że służby odmówiły wykonania postanowień sądu w prawidłowy pod względem prawnym i sprawiedliwy sposób.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2014 r. – ZZ/Parlament**(Sprawa F-132/14)**

(2015/C 034/64)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Parlament**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności odmownych decyzji Parlamentu Europejskiego wydanych w celu wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie F-129/12 CH/Parlament, w sprawie wszczęcia dochodzenia administracyjnego dotyczącego skargi na mobbing skarżącej, wypłacenia skarżącej dodatkowej kwoty rekompensaty finansowej i przyznania jej wszystkich przysługujących jej świadczeń i dodatków związanych z istnieniem jej umowy akredytowanej asystentki parlamentarnej, której rozwiązanie zostało uznane za nieważne przez Sąd w ww. wyroku, oraz żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za wyrządzone jej szkodę i krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 3 marca 2014 r. w zakresie, w jakim zawiera odmowę wszczęcia dochodzenia administracyjnego dotyczącego skargi na mobbing skarżącej, oraz z dnia 2 kwietnia 2014 r. w zakresie, w jakim zawiera odmowę wypłacenia skarżącej kwoty 5 686 EUR, które to decyzje dają wyraz środkom podjętym przez instytucję w celu, jej zdaniem, wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie F-129/12 CH/Parlament Europejski;

- Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 4 sierpnia 2014 r., otrzymanej w dniu 7 sierpnia 2014 r., oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 16 kwietnia 2014 r., w zakresie, w jakim zawiera ona odmowę wypłacenia skarżącej kwoty 5 686 EUR, naprawienia szkody wynikłej dla skarżącej z otrzymania z opóźnieniem identyfikatora APA, służbowego adresu mailowego i dostępu do intranetu Parlamentu Europejskiego, wszczęcia dochodzenia administracyjnego dotyczącego skargi na mobbing skarżącej i naprawienia krzywdy skarżącej wynikłej z tej ostatniej odmowy;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w kwocie 144 000 EUR tytułem naprawienia szkody skarżącej;
- zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia ustalonego ex aequo et bono na kwotę 60 000 EUR tytułem naprawienia krzywdy skarżącej;
- zasądzenie od strony pozwanej odsetek za zwłokę o stopie ustalonej przez Europejski Bank Centralny powiększonej o 2 punkty od ww. kwot 5 686 EUR i 144 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2014 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-134/14)

(2015/C 034/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues, A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji wykluczającej powstanie szkody z racji opóźnienia w ustaleniu przez Komisję zawodowego podłoża choroby skarżącej i przyznającej jedynie 2 000 EUR tytułem rekompensaty za utrzymywanie jej w niepewności co do uznania zawodowego podłoża jej choroby, a także żądanie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 sierpnia 2014 r., otrzymanej przez skarżącą listem poleconym w dniu 1 października 2014 r., oddalającej jej zażalenie z dnia 24 kwietnia 2014 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 lutego 2014 r. uwzględniającej jedynie w części wniosek o odszkodowanie skarżącej z dnia 16 października 2013 r.;

- nakazanie naprawienia krzywdy skarżącej, szacowanej ex aequo et bono na kwotę de 20 000 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2014 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-136/14)

(2015/C 034/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat D. de Abreu Caldas)

Strona pozwana: Komisja

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji przyznającej mu z mocą wsteczną dodatek zagraniczny, w zakresie w jakim moc wsteczna ograniczona jest do dnia 1 września 2013 r., zaś skarżący podnosi, że Komisja powinna przyznać mu ten dodatek od chwili jego zatrudnienia w Komisji w dniu 1 lipca 1999 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji PMO z dnia 29 stycznia 2014 r. o przyznaniu mu dodatku zagranicznego, o którym mowa w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, z mocą wsteczną od dnia 1 września 2013 r., zamiast od chwili jego zatrudnienia w dniu 1 lipca 1999 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2014 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-137/14)

(2015/C 034/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Komisja

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie rozwiązania wiążącej ją ze skarżącym umowy o pracę na czas nieokreślony oraz żądanie zadośćuczynienia za doznaną przez skarżącego krzywdę i odszkodowania za poniesioną przez niego szkodę niematerialną.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ, doręczonej skarżącemu pismem ESDZ z dnia 29 stycznia 2014 r., na mocy której wiążąca ją ze skarżącym umowa o pracę miała wygasnąć w dniu 31 sierpnia 2014 r. o północy na podstawie siedmiesięcznego wypowiedzenia,

- zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącego zadośćuczynienia w stosownej wysokości, pozostawionej Sądowi do oceny, tytułem naprawienia krzywdy i szkody niemajątkowej, jakich doznał ze względu na decyzję ww. w pierwszym punkcie żądań,
- zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącego odszkodowania za całą szkodę poniesioną przez skarżącego, w szczególności poprzez wypłatę całego zaległego wynagrodzenia i zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez skarżącego z uwagi na niezgodne z prawem działanie ESDZ (po odliczeniu kwot pobieranego przez niego zasiłku dla bezrobotnych lub w razie potrzeby, dochodów generowanych z własnej pracy),
pomocniczo, w wypadku gdyby ze względów faktycznych lub prawnych skarżący nie został przywrócony do pracy w swojej służbie lub nie był już zatrudniany przez ESDZ na wcześniejszych warunkach, zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącego odszkodowania za poniesioną przez skarżącego szkodę ze względu na nieprawidłowe zwolnienie go z pracy, poprzez wypłatę odszkodowania w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy aktualnie oczekiwanymi dochodami a dochodami, jakie pobierałby, gdyby nie doszło do rozwiązania z nim umowy o pracę, uwzględniając świadczenia emerytalne i inne świadczenia, o jakie mógłby się ubiegać,
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-138/14)

(2015/C 034/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącego do systemu emerytalnego Unii na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego jest niezgodny z prawem;
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie obliczenia dodatkowych lat uprawniających skarżącego do emerytury, uznanych w systemie emerytalnym instytucji Unii Europejskiej w wypadku przeniesienia jego uprawnień emerytalnych do tego systemu na podstawie ogólnych przepisach wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;
 - obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL